

ק ו נ ט ר ס

ה א מ ת

על

תנועת חב"ד

בשנות ה-80

חלק א

מרדכי מושקוביטש
מקהל חסידי סאטמאר
ברוקלין נ.י.

- ★ הקדמה
- ★ הקב"ה השכין עצמו בגוף הרבי
- ★ עקירת מצוות
- ★ משה רבינו ורב יוחנן בן זכאי
- ★ משיחיות
- ★ שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים
- ★ סוף דבר

הקדמה

המלחמה נגד תנועת חב"ד על שום מה?

השערוריה הציבורית סביב תנועת חב"ד שפרצה בא"י בזמן האחרון מהוה סיבה טובה והזדמנות מתאימה להביא לידיעת הציבור הרחב את האידאולוגיה המסוכנת והפסולה של תנועה זו. (לנו המוציאים לאור אין שייכות עם הבחירות כידוע לרבים דעת רבינו הקדוש זיע"א).

הרי לא מדובר כאן בחוג צנוע שיושב לו בפינתו, ויש לו דעות כוזבות ואמונות של מינות אבל אין הם מסכנים איש, אלא "לו מומס", כאן מדובר בכת מתרחבת המשתמשת בכל דרכי התעמולה והפרסום והשכנוע, להשפיע על הכל, לכפות את דתם ואמונתם על כלל ישראל כולו (וגם על אומות העולם...) שכולם יכירו במנהיגם "נשיא הדור" והסמכות העליונה, ויקבלו את דיעותיו המחודשות בלי הרהור וערעור. ושכולם, חסידים וליטאים וספרדים יקבלו עליהם דרכם מנהיגיהם ונוסח תפילתם וכו', (אין חסידות אחת שתנסה להשפיע על מקורבי חסידות אחרת לעבור אליהם, הם היחידים העושים זאת, והדברים הגיעו עד לידי אלימות כידוע).

אם כי אמנם יש רע בדבר כאשר חוג אחד מתנשא לומר אני אמלוך ומבלעדי אין תורה ואין דרך ה', וכולם צריכים לקבל עול מלכותי, אבל אם היתה דרכם דרך התורה, ואחת הדרכים מדרכי עבודת ה', החרשנו. אעפ"י שצריך להיות נהרא נהרא ופשטיה. אבל מה נעשה ויש בעיקרי אמונתם כפירה ממש, דברים העומדים בסתירה מפורשת — לכל רואה בלי כל צורך בהסברים — לכמה מ"ג עיקרי אמונה. יש בהנהגתם עקירת מצוות, ובהתנהגותם — ובעיקר של צעיריהם — התנהגות רחוקה מקדושה וחסידות... והכל בשם החסידות, שהקשר בין רעיונותיה ומנהיגיה המחודשים של תנועה זו לבין החסידות הכללית הוא רק מקרי, נכון הם תולים עצמם באור שבעת הימים הבעש"ט זיע"א ותלמידיו הקדושים זיע"א, כשם שתולים עצמם בתורה ובחז"ל, אבל אין דרכם ומחשבותם אלא עיוות של יהדות ושל חסידות ואף של חסידות חב"ד המפוארה כפי שהיא בכתובים מהדורות הקודמים, ובכך סכנתם גדולה, ולכן לא נוכל להחריש, במקום שיש עקירת תורה ואמונה מצווים אנו אפילו במסירות נפש לזעוק ולמחות ולעצור את המחטיאים.

נוסף לדברים החמורים באמונה ובמצוות, יש בתנועה זו דבר שהוא מסוכן מאוד בארץ ישראל מבחינה חינוכית, ויש להיזהר מהשפעתם, והוא המיליטריזם, השימוש במונחים צבאיים לפעולותיהם כגון "מבצעים" "צבאות ה'" שחבריה הילדים הם "חיילים" "וחיילות", ויש שם מפקדים וכו' "טנק המבצעים" "נש"ק" (נר שבת קודש), והצדעה גנרלית של הרבי בעת תהלוכת "צבאות ה'" בל"ג בעומר, ועוד.

הקונטרס לא נכתב חלילה לשם התנצחות וודאי שלא לקנטר, הדברים יותר משנכתבו בדיו נכתבו בדם ובדמע.

אין לנו כל שמץ של שנאה להם, אבל יש לנו התנגדות לדיעותיהם הכוזבות. רבים מאד מהם הם אנשים יקרים נחמדים ואהובים תמימים וישרי לב ורודפי חסד. אבל תועים הם מאד, ואשמם לא בהם בחינת תינוקות שנישבו ואין בלבנו עליהם אלא רחמים.

נתפלל לבורא כל העולמים שהדברים האמיתיים והפשוטים המובאים בקונטרס זה והיוצאים מלב כואב יכנסו ללב המאמינים והתועים. אמן!

הקב"ה השכין עצמו בגוף הרבי

610 - לקומי חוספות / י' שבט שיחות

א גוף איז שייכות על כל פנים
בדקות שבדקות, וכמסופר ע"ד כ"ק
אדמו"ר האמצעי, אבער איצטער און
ער האט צו דעם קיין שייכות נישט.
איז ווי קען ער ענטפערן אויף אונזערע
ענינים?

דער תירוק אויף דעם איז —
בהקדמה, דיש מקטין: וואס איז שייך
בכלל בעסן ביי א רבי'ן, עס איז
דאך אן ענין פון א ממוצע?
אנדערע פרעגן דאס זעלבע בנוגע
לעניני יראת שמים — איינער א
משולה — פון די היינטיקע משול-
חים — און מען פלעגט אים בעסן
איבערזעבן א פדיון וועגן ענינים
גשמיים פלעגט ער נעמען, אבער א
פדיון אויף ענינים רוחניים פלעגט
ער נישט געמען, טענה'דיק און דאס
קען אפילו דער אויבערשטער אליין
אויך נישט, כמאמר ("הכל בידי שמים
חוץ מיראת שמים. —

מא. דער אמת איז אבער נישט
אזוי, כשם ווי ישראל אוריתא וקוב"ה
כולא דהו, נישט נאר וואס ישראל פת-
קשרין באוריתא חזריתא בקוב"ה,
נאר סאקע חד ממש, אזוי איז אויך
די התקשרות פון חסידים מיטן רבי'ן.
נישט ווי צוויי זאכן וואס פאראייניקן
זיך, נאר עס ווערט כולא חד ממש.
און דער רבי איז נישט קיין ממוצע
המפסיק נאר א ממוצע המתברר, במי-
לא איז דאך ביי א חסיד, ער מיט
דעם רבי'ן מיט דעם אויבערשטן איין
זאך.

— איך האב נישט געזען עס זאל
זיך אזוי רייען מפורש אין חסידות.
נאר עס איז א הרגש, במילא ווער
עס חיל מרגיש זיין זאל מרגיש
זיין זאן ווער נישט, חיל איך זיך
מיט אים נישט שפארן, יהי לו אשר
לו. —

במילא איז דאך נישט שייך צו פרעגן
א קושיא וועגן א ממוצע, וויבאלד
און דאס איז עצומה אליין, ווי ער
האט זיך אריינגעשטעלט אין א גוף.

מ. קען מען דאך פרעגן: עס איז
דאך יודע און אויף ענטפערן אויף
יחידות דארף מען האבן עפעס א
שייכות צו דעם, אין דקות שבדקות
לכל הפחות, וכידוע הסיפור מבי"ק
אדמו"ר האמצעי בזה"ל, איז בשלמה
פריער ווען ער איז געווען אין א
גוף גשמי בעלמא דין וויבאלד ער
איז דאך פארט געווען מלוכש אין

לאחר שהוא כותב שהרבי הקודם לאחר פטירתו נמצא
אתנו וממלא בקשתינו אליו — הוא כותב:

תרגום מאידיש: יש מקשין מה שייך בכלל לבקש מרבי
[בין בחיים בין לאחר פטירתו] הרי יש כאן ענין של
ממוצע?

...לא ראיתי נאמר כך בפירוש בתורת החסידות, כי אם כך הוא
ההרגש ולפיכך מי שרוצה להרגיש כך – שירגיש, ומי שאינו כן
– איני רוצה להתווכח איתו, יהי לו אשר לו.
משום כך אין מקום לקושיא בדבר "ממוצע" מאחר שזה **עצמותו**
ומהותו בעצמו כפי שהשכין עצמו בגוף.

הרבי מקשה! דכיון שהעיקר החמישי מיי"ג עיקרים – עיקרי אמונתנו
הוא "אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי
להתפלל ואין לזולתו ראוי להתפלל", זאת אומרת שהתפלה צריכה להיות
אליו ית' ללא כל אמצעי ומתווך, א"כ האיד אנו מבקשים מהרבי אחר
פטירתו, הרי היא דרך אמצעי?

טרם שנבא לתירוצו של הרבי שמעיד בעצמו שאין לו מקור לדבריו, נעיין
בחתם סופר אור"ח סימן קס"ו שמביא שאלה זו לגבי **רבי חי** ומתרחץ שאין
הצדיק מתפלל על החולה או על הנצרף, אלא כיון דאיתא בחז"ל שצריך שיחלה
עצמו על צרת זולתו, וכל ישראל כגוף אחד א"כ הצדיק עצמו מצטער על צער
חבירו, ותפילתו היא על צערו שלו ולא על זולתו, והא דאמצעי אסור היינו ע"י
מלאכים וכדו' עיי"ש.

וראה יותר מכך במבי"ט בבית אלקים שער התפלה פי"ב, ומהר"ל נצח
ישראל פס"ב שגם מביאים שאלה זו ומיישבים דהא דאסור להתפלל דרך
מלאכים וכדו' הוא משום שמא יבואו לטעות שיש בהם אלהות ומכוח עצמם
פועלים ולא ע"י בורא העולם, אך ע"י צדיק כיון שאין לטעות בכך מותר עיי"ש.
ואילו בצדיק אחר פטירתו "אל ישים מגמתו נגד המתים אך יבקש מהשי"ת
שיתן עליו רחמים בזכות הצדיקים שוכני עפר" (מ"ב תקפ"א ס"ק כ"ז).
ועתה נטה אוזן להרגשת הרבי, עין לא נטה, כי כפי שמעיד בעצמו אין לו
מקור לתירוצו ואין מה לראות, אך אוזן נטה "לפי שעה" [אחרי בקשת כפרה
מבורא העולם]. והוא! הרי יסוד הבעיה היא שלכאורה הרבי הוא רק אמצעי,
מתווך, ואסור להתפלל דרך אמצעי, ולזה מתרחץ הרבי מלובביטש שהרבי אינו
אמצעי ולא מתווך, אלא הוא עצמו הקב"ה, באופן המבואר "שהשכין עצמו
בתוך הגוף" [עפ"י? הוא מפרש כך את הזהר והירושלמי בחוסר הבנה משוע].
העולה לדינא, [לדעת הרבי מלובביטש] שמותר לבקש מהרבי כיון שהוא
עצמותו ומהותו, והאיסור להתפלל אינו אלא לשאר בני אדם או למלאכים שהם
אינם עצמותו ומהותו של הקב"ה, "כפי שהשכין עצמו בגופם".
זו הרי ממש עבודה זרה בשיתוף, והיא היא האמונה שמאמינים בה כת

הנוצרים באותו האיש!!! ובלשונם של הנוצרים: "שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלבש בבשר, ואז היה בבחינה אנושית והוא ישו משיחנו" (אוצר הויכוחים).

ויבוכ'ס בענין המשיח והתלמוד הנוכרי:

מבוא

ועוד ראה, דאיתא בתענית פ"ר א"ר חלכו עתיד הקב"ה לעשות כחול לצדיקים בנ"ע והוא עומד באמצע וכל אהר ואחר מראה עליו באצבעו, שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו ננילה ונשמחה בישועתו (ישעיה כה, ט). הרי מבואר שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלבש בבשר, ואז היה בבחינה אנושית, והוא ישו משיחנו.

תוכן הספר הזה הוא ויבוכ'ס בין ר' יצחק לופים הספרדי ובין הכומר פראי פראנציסקו פרובינציאל והסופר יונה הסכונה כאישטרו פידרו, על פי הצעת שר העיר (מרסיליא או עיר אחרת בצרפת), לפני שרים וסננים ופרשים, בכיו המאה השבע עשרה, כמה מתשובותיו לקח מהויכוחים שהיו עם חכמי ישראל שקדמוהו, אך מביא עוד הרבה אנדות מסדרשים על אדות המשיח ופשיב עליהם, ויש מהם אנדות שלא נמצאו אצלנו, כי נחסרו בדפוס. ר' יצחק העריך כל עניני הויכוח נגד אסונת הנוצרים בכפרו שקרא, כור סצרה האסונות ומראה האכז"ר שכתב בארם צובא בשנת תנ"ה (1885), בשער יא פרקי ננסו, ונרפס על ידי יצחק אלטראם (פיז' תר"ז—1847).

שיר מיוחד ליום הולדתו

וכשפססח נשב ובידינו הגדות — נדע למי להודות
לאדון-עליונים — ולשליחו בגוף שבתחיתונים
פ"ה ימים ושנים — ובקרוב נחזה מגורת שבועה קנים
כן, יהודי, האמן — וכן יהי רצון ונאמר אמן ואמן!

יום הבהיר י"א ניסן ה'תשמ"ז — גיליון מיוחד עמ' 51

ראה ברמב"ם ספר המצוות מ"ע ז' שכתב שהנשבע בשם משה רבינו בכוונה להאמינו שיש בו "אמתת עצם" שיתף דבר אחר עם שם שמים. וראה יותר מכך בספרי שדרשו על הפסוק "בכל קראינו אליו" "אליו" ולא למדותיו, והיינו שאין להתפלל אפי' למדותיו של הקב"ה אלא לבורא העולם בעצמו.

והרבי בוודאי יענה, שאין סתירה מזה עליו כיון שהוא אינו מדותיו של הקב"ה אלא הוא הוא עצמותו ומהותו.

וראה גם בכל הספרים הדנים בנושאים אלו, שאסור להתפלל אפי' לאלהות שבכל דבר ודבר, אלא להתפלל לבורא עולם בלבד ללא ציון דבר מסוים. [ולפי"ז לא יפלא הא שמדמה הרבי בליקוטי שיחות פ' בראשית עמוד 444 מושג הי' הוה ויהיה — הנאמר על הקב"ה — לצדיק].

וגם נבין בפשטות כוונת הרבי במה ששינה כששר "צמאה לך" במקום "עוזך וכבודך", שר "נפשי וכבודי".

בסיום ההתעודות התחיל לגנן צמאה לך נפשי פעמיים (פ"א - במקום "עוזך וכבודך" אבר נפשי וכבודי (!) אח"כ שר פעם שני" בנוסח "עוזך וכבודך". לפני שהתחיל בפעם שני" לשיר פתח את הסידור). אח"כ אמר ברכה אחרונה.

מחדשון בית חיינו גליון 120

ואתה תחזה "בכפר חב"ד" מאמר מאחד מרבניהם ה"ה ש"ד וולפא

— ט —

אמרו ישראל, הרי נתיגענו נגאלין ומשתעבדין וחוזרין ונגאלין ומשתעבדין, אין אנו מבקשים שיאיר לנו בשר ודם מעתה, אלא הקדוש ברוך הוא אנו מקרים שיאיר לנו, שנאמר אל הוי' ויאר לנו. עכ"ל המדרש. והיינו שמפרשים דבאורך דווקא נראה אור, ולא ע"י בשר ודם. ולכאורה צריך להבין והרי הגאולה העתידה בקרוב ממש היא ע"י משיח דווקא והאומר כדברי בית הלל בסנהדרין צט. דאין להם משיח לישראל ("אלא הקב"ה ימלוך בעצמו ויגאלם לבדו" — רש"י שם) הריהו כופר ואפיקורס כדברי החת"ס הידועים, (שות יור"ד שנ"ו) וכפי שדחתה שם הגמרא דברי רבי הלל בחריפות "שריא ליה מריה לר' הלל" ! ע"ש. וא"כ מדוע אומרים במדרש שבכל הגאולות נגאלו ישראל ע"י בשר ודם, והגאולה העתידה ע"י הקב"ה בעצמו.

ומזה גופא מוכח שדווקא במשיח הרי כומן הגאולה יהיה בגילוי לעיני בשר, שאין זה בשר ודם, אפי" לא בשר ודם כמשה רבינו, אלא זקו הקב"ה בעצמו!

ובאמת, הענין שמשיח הוא עצמות א"ס המלוכש בגוף, הנה ענין זה עוד נעלה יותר ממה שהיה במשה רבינו, כי מלבד מה שמבאר בדוכתי טובא שמשיח הוא למעלה ממה שהאבות, עד שהוא ילמד תורה את משה רבינו והאבות, הנה מלבד זאת, הרי מצינו שמה שמשיח נקרא בשמו של הקב"ה, הוא למעלה מזה שמשה נקרא בשמו של הקב"ה. ומפורש הוא בדברי חז"ל.

דהנה במדרש תילים (הובא בילקוט) על הפסוק תהלים (לו. י.) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, אמרו חז"ל: משל למי שמר-ליק את הנר והיה מדליקו והוא כבה, אמר, עדי מתי אהיה מתייגע, אמתין לזריחת השמש ואלך לאורה, כך ישראל, כאשר נשתעבדו במצרים, עמדו משה ואהרן וגאלום, חזרו ונשתעבדו בבבל ועמדו דניאל חנניה ועזריה וגאלום, חזרו ונשתעבדו במדי ועמדו מרדכי ואסתר וגאלום, חזרו ונשתעבדו בבבל ועמדו החשמונאים וגאלום, חזרו ונשתעבדו באדום.

לסיכום: הרבי הרי הוא המשיח, והמשיח הוא הקב"ה.

ונוראות ראינו, כי הלשונויות של הרבי בענין עצמותו ומהותו וכן הסתירה בין המדרשים המובאת לעיל "בכפר חב"ד" מש"ד וולפא, הם לשונות וראיות של הפוקר והמומר המתוכח עם האברבנאל ועוד.

נשתעבדו במצרים בא משה ואהרן ונאלם, נשתעבדו
 שימי סיסרא באו ברק ודבורה ונאלם, נשתעבדו
 למדינים ננאלו ע"י גרעון וע"י שמגר בן ענת וע"י
 כל השופטים, חזרו ונשתעבדו בבבל ונאלם חנניה
 מישאל ועזריה, חזרו ונשתעבדו באדום. הרי אנו
 נתיגענו בכל אלו השעבודים וננאלנו וחזרנו
 ונשתעבדנו, אין אנו מבקשים שיאיר לנו עתה בשר
 ודם אלא הקב"ה בעצמו הה"ד אל ה' ויאיר לנו
 (תהלים קיח, כז). — ועוד (בילקום זכריה ס')
 תקעו משה מקלם לכנסת ישראל אשריך ישראל מי
 כמוך עם נושע בה' (דברים לג, כט), עם הושיע ה'
 וכן אביא ראיה ממקום אחר שאלוה

[ד]

ה מ ו מ ר : עתה אביא לך ראיות כי יש
 הוא בן אלהים ונאצל מעצמות השי"ת והוא בעצמו
 חלק אמתי בבחינת אלוה ואדם.

הוא המשיח, כדאיתא במדרש תהלים על פסוק
 כי עמך מקור חיים באורך נראה אור (תהלים לו,
 י), א"ר יוחנן מישל לאדם שהיה סהלך בדרך בלילה
 לאור הנר בא הרוח וכבתו, הדליקו כמה פעמים
 ובא הרוח וכבתו, אמר עד מתי אהיה מתינע והולך,
 אמתין עד שתזרח השמש ואלך לאורו. כך ישראל
 דומה, לאדם שהיה לו סאה חטים של מעשר עני,
 מהו עושה? נותן מעות ופודה אותם, כך ישראל
 במה הם נפדים כביכול בהקב"ה, שנאמר עם נושע
 בה', אמר הקב"ה בעולם הזה אתם ננאלים ע"י
 בני אדם, אבל לעתיד לבא אני בעצמי גואל אתכם
 ושוב אין אתם משתעבדו, שנאמר ישראל נושע
 בה' תשועת עולמים לא תבושו ולא תכלמו עד
 עולמי עד (ישעיה מה, יז). הרי מבואר שהשי"ת
 הוא המשיח ולא שום אדם.

נכראה שלטומאה ולמשיחיות מקור אחד ותבונה אחת להם.

הרב שלום דובער הלוי וולפא

אדון הנפלאות

עוד לא היה אדם בודד כל כך בעולם כמו
 נשיא הדור כ"ק אדמו"ר שליט"א. רבבות חסידי
 דים ומקושרים בכל קצווי תבל — ובכל זאת
 בודד. "אחד" הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות
 העולם — ובכל זאת "יחיד". מקור למיליוני
 פעולות של הפצת תורה ויהדות בעולם כולו

ונסיים פרק זה על האלילות שבתנועת חב"ד המתחדשת, בתוכן מאמרו של לוי ליינזון (כפר חב"ד י"ג תמוז תשמ"ג) שהופיע תחת הכותרת "מטרה או אמצעי" בו הוא שואל "אם ההתקשרות לרבי הוא אמצעי או מטרה, והוא מקשה "מדוע קיים צורך במתווך בין עם ישראל לאביו שבשמים"?

ומסקנתו: "נמצאנו למדים, כי הקשר לרבי לא זו בלבד שהינו מטרה ולא אמצעי אלא אף **מטרת על קודמת לכל** שכן באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הוייתה הקודמת אף לתפקידה – קיום תורה ומצוות".
כך לא פחות ולא יותר הקשר עם הרבי מחב"ד הוא העיקר, וקודם לקיום תורה ומצוות.

וממשיך שם באותו מאמר: "זוהי איפוא ההוראה לכל רב, מורה דרך, או כל אחד שבידו להשפיע על סביבתו, כשפוגשים יהודי מבלי הבט על מצבו תחלה יש לפעול בו וכו' שיש לו נשמה, זאת באמצעות הכהן הגדול שבדור וכו' ורק אחר כך יש לעסוק בעבודותיו ומדרגותיו וכו' זהירות בסור מרע והוספה בעשה טוב".
ואילו "הצהרה ברוח "אינני מכיר ברבי", הצהרה שכזו כמוה ככפירה בשייכותו לעם היהודי" "יוכדי להגיע לתיפקוד מלא, עליו להתעצם עם הרבי – המוח – באמצעות לימוד תורתו ומילוי ציוויו".

מטרה או אמצעי?

כפר חב"ד יג תמוז תשמ"ג

לאור האמור, ברור איפוא, כי הצהרה ברוח — "איני מכיר ברכי", אינה במקומה. מי שסבור כך, כורת את הענף עליו הוא יושב. שכן, זיקתו לרבי, הנה עובדה קיימת שאינה זקוקה לאישורו. עובדה הנובעת מעצם היות נשמתו חלקיק מן האורגאניזם הנשמתי היהודי, שהרבי — המוח — חולש עליו. הצהרה שכזו, כמוה ככפירה בשייכותו לעם היהודי, חלילה.

אלא, שכאמור, גם כמודעות לעובדה זו, לא אבר שאינו בטל ומציית למוח, לוקה בנמק, חלילה. כדי להגיע לתפקוד מלא, עליו להתעצם עם הרבי — המוח — באמצעות לימוד תורתו, ומילוי צויו

נמצאנו למדים, כי הקשר לרבי, לא זו בלבד, שהנו כטרה, ולא אמצעי, אלא, אך — מטרה על קדמת לכל. שכן, באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הווייתו. הקדמתו אף להפ' קידה — קיום תורה ומצוות.

הזאת חסידות שקבלנו מרבוה"ק אדירי החסידות חלילה, היש עוד חסידים שרואים או ראו אי פעם כך את רבותיהם הגדולים? אין כאן תורה מסיני, אין כאן אמונה ולא חסידו'ולא חכמה ולא בינה ולא דעת. אבל יש כאן "תורה" חדשה מושפעת מנצרות, כרוכה בטפשות. ועפ"י דת זו מחנכים ילדיהם, עוד בטרם ילמד הזאטוט דעת, עוד טרם ידע על בורא העולם, יודע הוא כבר על הרבי — והתפלה אליו רח"ל. ראה מכתבים למערכת כפר חב"ד י"ג שבט תשמ"ז "אשרי החינוך שאלו פרותיו".

קוראים כותבים

אשרי החינוך שאלו פירותיו

אני אדם לא דתי בכלל, ובכל זאת, אני לא יכול להימנע מלספר לכם על התרגשותי והתפעלותי מסיפור שקראתי בעיתון יומי לפני כמה זמן. האמת היא שלא ידעתי למי למסור את התרשמותי, ורק לפני זמנך נודע לי על עיתונכם, "כפר חב"ד", ולכן לבסוף שלחתי את מכתבי אליכם.

ובכן, קבאתי ב"מעבד" סיפור על הבן הקטן של איש חב"ד מר ברק'ה וולף מקרית מלאכי (שבידיעה הוא מוגדר כ"דובר תנועת חב"ד"), שנפל לבור

עמוק. התפעלתי ביותר מתשובתו של הילד, כאשר ול שאלת הכתב "מה עשית בתוך הבור, ועל מה ושבתי?" — השיב: בכיתי, כי נפלה לי הכיפה והראש. חשבתי כל הזמן על הרבי מלובביץ, והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר. חשבתי בלבי: אלה המחשבות של ילד קטן, בהיותו לבדו, מבוהל ומפחד, בתוך בור עמוק? — הכיפה שנפלה מראשו הציקה לו, והמחשבה על הרבי שלו העסיקה אותו! מה אומר ומה אגיד: אני רק יכול לזכור, שבתם והערכה על טיב החינוך היהודי השורשי שאתם מעניקים לילדיכם. יבורכו ההורים והמחנכים, שאלה פירות עמלם.

יצחק כחלון
רחובות

וממינות לאיסור "לא תעשה לך פסל תמונת כל"

מתוך מאמר של הרבי:

משיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א, ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו,

דבר מלכות

כפי שנרשם ע"י 'ועד הנחות בלה"ק'

יתהלך איש" — "יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו", אשר, ענין זה הוא מצד גודל העילוי דראיית פני רבו, "עיקר הלימוד מרובו בראיית פנים, כדכתיב והיו עיניך רואות את מורייך", וזהו "אך בצלם יתהלך איש", "בצלם שהוא עומד לנגדו (והיינו צלם של רבו) יתהלך איש, יתנהג האיש", כמבואר ברשימות הצמח-צדק על הכתוב בתהלים (שאמרו היום — בין כל שאר פסוקי ספר תהלים שאומרים בשבת מברכים).

ובפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, עומד לנגדו — הרי כל המניעות והעיכובים כו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל — מתבטלים לגמרי!

אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — כודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן ד"ריאה. כאילו הוא עומד לנגדו; וגם אלו שלא זכו לראותו — יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ו"כאילו. הוא עומד לנגדו" ע"י ההסתכלות בתמונה, תמונה מדויקת כו', אשר, במדה ידועה יכול הדובר להתבטא גם ע"י תמונה.

הדוגמאות רבות, כהנה וכהנה, אך יכלה הנייר ולא יכלה פטופוטם

הם בדידהו ואנן בדידן:

* אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא יחיד ואין יחידות כמוהו בשום פנים והוא לבדו אלקינו היה הוה ויהי:

* אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל:

* אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל ואין ראוי להתפלל לזולתו:

עקירת מצוות

מדבריו של הרבי על שינה בסוכה.

ליקוטי שיחות חג הסוכות תשמ"ז

וזה תוכן דבריו:

מו"ח לא ישן בסוכה, ולא נימק למה, אך זה לא יתכן שהטעם הוא מפני הקור, "כי הרי טירחות גשמיות לא תפסו מקום אצל מו"ח אדמו"ר וכו'". אלא ודאי טעמו הוא משום האימרא שאמר האדמו"ר האמצעי "איך אפשר לישון במקיפים דבינה". והוא על דרך מה שאמר יעקב אבינו "מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים ואנכי לא ידעתי". וברש"י ואילו ידעתי לא ישנתי. וה"נ בסוכה שהוא מקום קדוש איך אפשר לישון.

חג הסוכות

א. אין הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע ישיבה בסוכה, האט מען געווען א דבר והיפוכו:

ווייל ביי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט די גשמיתדיקע טירחא כבזה גיט תופס מקום געווען: און ווי מ'האט געווען בנהגתו בענין הסוכה גופא בנוגע לאכילה ושתי, אז ער האט זיך גיט גע'רעכנט מיט קיין שווערקייט און האט אין דעם מחמיר געווען (און אפילו בשמיני עצרת), ב"ו, ווי מ'האט געווען, אז אפילו אין די צייטן פון ירידת גשמים, וואס ע"פ דין' מעג מען דעמאלט עסן בבית, האט ער אויסגעמיטן עסן חוץ לסוכה.

אין מובן אז זיין גיט שלאפן אין סוכה אין גיט געווען מצד דער טירחא וצער גשמי.

ב. עס איז ידוע דער פתגם פון כ"ק אדמו"ר האמצעי בנוגע לשינה בסוכה — ווי קען מען שלאפן אין מקיפים דבינה". דאס מיינט: אין סוכה איז מאיר זייער א גרויסער גיטלעכער אור, וואס איז צו הויך צו קענען אראפמיטן ביה"ל בשות אין דעם אדם (בפנימיות), נאר

ביי אכילה ושתי בסוכה איז ער גע'ווען נוהר עד קצה האחרון, ער האט מחמיר געווען אז אפילו שתיית מים זאל גיט זיין חוץ לסוכה! (און די זהירות איז געווען אפילו בשמיני עצרת):

משאיב בנוגע שינה בסוכה איז, אדרבה — מען האט געווען אז ער איז גיט געשלאפן אין סוכה (נאר בבית):

ולכאורה איז אדרבה: דער חוב פון שינה בסוכה האט אין זיך מער חומרא ווי דער חוב פון אכילש בסוכה — אכילת עראי (ועאכירש שתיית מים) איז מותר חוץ לסוכה, בעת אז שינת עראי איז אסור חוץ לסוכה.

און מען קען גיט זאגן אז דאס איז גע'ווען מחמת די טירחות און שווערקייטן פון שינה בסוכה מצד תנאי המקום והזמן כו' (ווי דער דין' איז, אז במקרי מות הקרים שיש צער לישן בסוכה מחמת הקור. . . אין צריך לישן בסוכה

ליקוטי חג הסוכות שיחות

יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי (שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה)..."

דער אור נעמט אים ארום בבחי' מקיף (אזוי ווי א סוכה כפשוטה, וואס געמט ארום דעם אדם, און גיט נאר דעם אדם אליין (עכ"פ ראשו ורובו)), נאר אויך שולחנ"י — באופן אז אלע זיינע ענינים דארפן געטאן ווערן אין דעם מקיף הסוכה — תשבו כעין תדוריה". און היבאלד אז דאָרט איז מאיר אזא הויכער אור אלקי — ווי קען מען גאר דאָרט שלאָפן? ע"ד לשון הכתוב" — אכן

ואחר כך הוא כתב:

"מצד התוכן הפנימי של המצוה, השינה חוץ לסוכה היא דבר המותר ואפילו דבר הראוי".

ומה שעל פי ההלכה מצות סוכה גורמת איסור לישון מחוץ לסוכה כי התורה על הרוב תדבר, ומכיון שרוב בני אדם אינם מרגישים את האור המקיף שבסוכה לכן הם חייבים בשינה בסוכה. מה שאין כן ביחידי סגולה שמרגישים את האור המקיף שבסוכה, אין אצלם איסור שינה מחוץ לסוכה. ועל פי זה מובן שאף על פי שהתוכן הפנימי של חג הסוכות מונע את השינה בסוכה, אינו חסר על ידי זה בקיום מצות ישיבה בסוכה על פי הלכה".

[ואין להקשות: טו"ס אין נאך אלץ נישט
בלאטטיק — ווי איז שייך אז ע"פ הלכה
זאל מצות סוכה גורם זיין אז איסור צו
שלאפן חוץ לסוכה, בעת אז מצד דעם
תוכן פנימי פון דער מצוה איז, אדרבה
— די שינה חוץ לסוכה איז א דבר
המותר (און אפילו אז אומן הראוי)?
— ווייל התורה על הרוב תדבר, און
וויבאלד אז רוב בני אדם זיינען נישט
מרגיש דעם אור מקיף פון סוכה, ווערט,
אדרבה, א חיוב פון שינה בסוכה (חייל
עס מוז זיין. תשובה כעין תדור):
משאי"כ ביי די יחידי סגולה זעלבס
זיינען יע מרגיש דעם אור מקיף פון
סוכה, איז ביי זיי נישט דער איסור פון
שינה חוץ לסוכה].

והנהגה זו שלא לישון בסוכה היתה הנהגה בלעדית של אדמו"ר הרי"צ ולא של תלמידיו ולא של חסידיו חב"ד לפנינו. כפי שמציין שם הרבי בעצמו, וכידוע שכולם ישנו בסוכה ככל ישראל, ואף עתה זקני חב"ד עדיין ישנים בסוכה וגם מו"ח הרי"ץ לא הסביר את פשר הנהגתו, רק האדמו"ר הנוכחי טורח בקונטרס המיוחד לפרש הנהגתו על פי אימרתו של האדמו"ר האמצעי "איך אפשר לישון במקיפים דבינה", אעפ"י שהוא לא התכוון להורות על שינה חוץ לסוכה שהרי הוא ואביו אדמו"ר הזקן ובנו הצ"צ ואדמו"ר חב"ד אחריו וכל חסידיהם ישנו בסוכה כמבואר בשו"ע, כולל בשו"ע הרב. ורק על פי פתגם של רגש (שצריך לנצל את קדושת הסוכה ולישון כמה שפחות...) עוקר דבר מן התורה בתלי תלים של דרשות של דופי וגילוי פנים בתורה שלא כהלכה, לחדש דבר אשר לא שערו אבותינו, שהמצטער מקדושת סוכה או ממצות סוכה פטור מן הסוכה. שחוץ מזה שהוא דבר דחוי מן ההלכה שהאומרו מעיד על עצמו שלא הבין את הדין שמצטער פטור מן הסוכה, הרי זה מזעזע לשמוע שאין

מצות שינה בסוכה כלל ואדרבה אין זה דבר ראוי, ואין היא מצוה אלא לאנשים קטנים שאינם מרגישים די את קדושתה. וא"כ הנביאים והתנאים והאמוראים וכל ישראל שישנו בסוכה הם כאלה. וזה נוסף על דברי הכפירה "שהתורה על הרוב תדבר" בעניני מצוות, משפט לקוח ממו"נ ח"ג פל"ד שיש לו כונה אחרת לגמרי, וגם כאן הראה שאינו מבין פירוש המילים, ועיי"ש.

וכדאי להעתיק קטע מאותו פרק במורה נבוכים "אבל צריך שתהא ההנהגה התוריית מוחלטת כוללת לכל, ואף על פי שהיא ראויה לקצת אנשים ולאחרים אינה ראויה, כי אילו היתה לפי האנשים, היה נופל ההפסד בכל, ונתת דברך לשיעורין וכו', אבל יהיו החוקים והמשפטים מוחלטים סתם וכוללים, כמו שאמר ית' הקהל חוקה אחת לכם".

והוא מוסיף דברים שהם נגד העיקר התשיעי, וזה לשונו: "ואין להקשות מדוע לא מצינו הנהגה כזו בדורות שלפני זה, גם לא אצל הגדולים שידעו מתורת הקבלה, ובודאי הרגישו אור המקיף דסוכה? יו"ש לומר שזה שייך לגילוי תורת חב"ד שענינה להמשיך עניני פנימיות וכו'". (שם).

13) חזון להקשות מדוע לא מצינו תהנה כזו

בדורות שלפני, גם לא אצל הגדולים כי שידעו מתורת הקבלה ובודאי הרגישו אור המקיף דסוכה — כי אצל יחיד מנלה אלה, גם שינוח היתה (לא) (רק) תוצאה מצד טבע הגוף, כ"א) מדינה גבוה ביותר בעבודת ה' (השייכות למקשים דכונה) ולהקיר ממדורל (כ"ר מיד, ט. וראה מדר"א סי"ב) דבעת השנה הנשמה שואבת חיים מלמעלה.

ר"ל שהמבואר בפנים שייך לגילוי תורת חב"ד, שענינה להמשיך עניני פנימיות התורה באופן שגם שכל האנושי יוכל להשיגם, עד שיועיל על הגוף ותמס הסביבה בו — וע"ז נמשך המספר דסוכה באופן שרגש גם בגוף כפי שדאג נכבדו ונשמחו [שכלו חב"ד אדאמ"צ ע"ז] זה (העדר השנה בסוכה) אצל חסידים (שיחה שבהערה 48) וראה פ' השיתות חסיד' ע' 13: דער מקיף מן סוכה... שלע קענען דאס דערהערן.

וכזה טעם ג"כ הטעם שענין זה נתגלה ע"י אדמו"ר המהפצי דקא — שענינו ה' להמשיך תורת החסידות בשטן דבניה (ס' השיחות חסיד' ע' 60). וראה לסי' ח"ה ע' 131. ופיר. לעלוי' אגודת ע' שלד חלק — כי נוסף לזה שהמסכת המקיף במנימות שייכת לבניה, אור בכלל, הנה המקיף דסוכה דא. מקיף דבניה.

ואנו מאמינים שהתורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ית"ש. וכשהשינה חוץ לסוכה הפכה לדבר שבחסידות חב"ד, הריחו ממשכה ומטילה על כל החסידים נשואים ורווקים ביום ובלילה במקומות החמים והקרים, "מכיון שחסידים מקושרים לרבותיהם ומנהג רבותיהם בידיהם".

ונוסף בעניננו: דער ניס מירן זיך בפועל כהנהגת רבותיהם בכל שאפשר — מאכט בא זיי א צעור (וואס המצטער סטור מן הסוכה).

אין די הסברה אין דעם בפשטות: חסידים, זייענדיק מקושר צו רבותיהם נשיאניו, לערנען תורתם (ע"מ לעשות) און גייען בדרכיהם — אין מנהג רב-תיהם בידיהם

מ'זעט דער אבער אין דער הנהגה פון כמה וכמה, אז אויך אעלכע, וואס זיינען נאך ניט אין דער דרגא פון (קענען) מרגיש זיין דעם. אור מקיף שבסוכה, זיינען זיך נוהג ניט צו שלאפן אין סוכה.

גם "היתר הלכתי" המציא, שהרי אפילו החסיד שאינו מרגיש את קדושת האור המקיף ואינו מצטער על ידו, אבל מצטער הוא למה אין הוא במדרגה הזאת שהאור לא יאפשר לו לישון בסוכה, ואפילו מי שגם זה לא איכפת לו, אבל הוא הרי מצטער למה אין הפתגם של האדמו"ר האמצעי תופס אותו ומפריעו לישון, היתכן שהוא יכול לישון בלא צער בסוכה, ומזה הוא מצטער ופטור.

ויתירה מזו בנדוד, וואס דער מיטער-
לער רבי האט דעם ענין געמאכט פון
חסידים ווי ב"ק מו"ח אדמו"ר דער-
ציילט אין דער שיחה"י — קען ער
(השי"ך לרבותינו נשיאנו) ניט שלאפן
רואיקערהייט אין סוכה. ווייל כאטש
דער „אור" הסוכה איז ניט מבלבל זיין
שינה — איז ער דאך אבער מצטער
דערפון גוט, פארוואס האלט ער ניט
ב"י דער מדרגה און דער אור הסוכה
זאל ב"י אים לייכטן ב"ק בגלוי ביז ער
זאל ניט קענען שלאפן אין סוכה:

און אפילו איינער וואס אים אַרט ניט
פארוואס ער איז ניט מרגיש דעם אור
שכסוכה — איז ער אבער זיך מצטער
פארוואס דער וואָרט פון מיטעלער
רבי'ן דערנעמט אים ניט; און מצד דעם,
איז דער שלאפן אין סוכה גורם ב"י אים
א צער — הייבן ער קען שלאפן בלי
צער אין סוכה — און המצטער פטור מן
הסוכה.

אין לנו מה לומר על זה אלא מילה אחת — ליצנות.

ומזה הגיעו לצינזור דבר ה' זו הלכה. ובפרוספקט על חג הסוכות בהוצאת צעירי אגודת חב"ד כתובה ההלכה כפי שהיא מופיעה בשו"ע בהשמטת המילה „וישן".

אמרו חכמים כל שבעת הימים אדם עושה ביתו
ארעי וסוכתו קבע, כיצד, אוכל ושותה בה, לומד
בה, משוחח ושוהה בה כל ימי סוכות בין ביום
ובין בלילה.

מזוזה

בתשובות וביאורים קצ"ב משיב הרבי לשואליו שאת המזוזה בחדרים הפנימיים בבית גם כשיש רק פתח אחד, הולכים בזה אחר היכר ציר וכשהציר בצד שמאל קובעים שם את המזוזה והוא מציין שם "כדעת ראשונים בזה". ואין שום ראשון ולא אחרון שישבור כן (ראיה לכך שהוא אינו מציין שום מקור).

ובפרוספקטים של הלכות מזוזה הם מפרסמים הלכה זו ומכשילים בזה את הרבים, שהרי מזוזה בשמאל, כאילו איננה.
כנראה טעה הרבי פעם בדבר זה, ורבי הרי אינו טועה וצריך לקיים את הדבר בכל מחיר, גם במחיר עקירת מצות מזוזה.

ג. בפתחים של חדרים פנימיים מתעוררת שאלה, איזה צד הוא הימני: צד ימין של הנכנס או של היוצא. קובעים זאת לפי מבנה הדלת. כשהדלת נפתחת לתוך החדר — נקבעת המזוזה בצד ימין של הנכנס אל החדר. כשהדלת נפתחת אל מחוץ לחדר — נקבעת המזוזה הימני של ~~הנכנס~~ ~~היוצא~~ בפתחים שיש בהם דלתות חזות ההגדרה היא — "רוב השימוש". קובעים את המזוזה בימינו של הנכנס מהחדר שבו משתמשים פחות אל החדר שבו משתמשים יותר. (כללים אלה חלים גם על החדר פנימי שיש לו פתח אחד בלבד).

הרי לכם מבצע מזוזה!

סעודה שלישית

סעודה שלישית בשבת שהיא חובה, ואצל כל החסידים היא מקובלת כחשובה מאד, בחסידות מפלגתית זו קיימת הוראה מפורשת שאין לאכול סעודה שלישית כלל.

דברים אלו כולם שהם עקירת ההלכה והאמונה, לא היו ידועים עד כה כלל, רק עם הגברת תעמולתם והתרחבות השפעתם והתגברות בטחונם העצמי התגלו קצת ממסתריהם. המסקנא הבלתי נמנעת מגילויים אלו היא כי יש להתרחק מאנשים אלה, ולא ליתן להם יד גם בהפצת "תורתם" וקירוב רחוקים ל"אמונתם".

ולוואי ויער ה' רוח ממרום וישובו גם אלה, אפילו טרם בוא הגואל האמיתי, אם יתמהמה ח"ו.

משה רבינו

שיחות

ח"י אלול

לקוטי

והרמז והדרוש והסוד. ה"תלמיד ותיק" לומד ומסיק למעשה את פרטי הפלפול והדיון וכדומה, עד להלכה המפורטת, מתוך הכלל²⁷. לכן זהו חידוש, כי משה לא למד פרט זה במעשה, כלשון חז"ל²⁸ שמשה "לא היה יודע תלין תלין של הלכות", שדרש רבי עקיבא.

כאן שום חידוש, וכיצד אומרים על כך "עתיד לחדש"²¹?

כמו כן אין מובן: כיצד ייתכן לומר שמשה רבינו למד במשך זמן כה קצר את כל התורה כולה עם כל החידושים של כל תלמיד ותיק עד סוף כל הדורות, במיוחד שזה כולל גם את "חידוש תורה מאתי תצא"²², תורתו של משיח²³, שתהיה²⁴ נרחבת עד מאד²⁵?

ה. משה קבל את הכללים, הפרטים – חידוש

אחד ההסברים לכך הוא, כדלעיל: משה רבינו קבל את התורה שבכתב ואת התורה שבעל-פה עם כל כללי התורה²⁶, כיצד ללמוד את הפרטים בדרך הפשט

ראה מהר"ל ואור החיים עה"ת פרשת תזריע ועוד רבים, ששפכו דיו הרבה ושברו הרבה קולמוסין בבאור הסוגי במנחות כט: משה עלה למרום וכו' ועתיד לעמוד עקיבא בן יוסף לדרוש על כל קוץ וכו' תשש כחו של משה וכו'. ויסוד דברי כל המפרשים שח"ו ולא יתכן לומר שיש דבר בתורה שמשה רבינו לא ידעו ועקיבא בן יוסף ידעו, ומבארים כל אחד לפי דרכו עפ"י סוד ועומק הענינים. אך הרבי אינו מסתפק בביאוריהם אשר עפ"י הסוד ועפ"י פנימיות התורה, ומסביר הדברים כפשוטם. ובהקדם הקושיה "הגדולה" שמקשה על הא דאמרו חז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד "לחדש" ניתנה למשה מסיני, שלכאורה קשה אם כבר נתנה למשה בסיני למה נקרא "חידוש" לתלמיד, ומתוך הרבי שלמשה ניתנו רק הכללים ולא הפרטים, ואת הפרטים משה לא למד ולא ידע "שהתורה שבעל פה כולה בתורה כפי שניתנה בסיני באופן נסתם כ"כ עד שאפי' משה שידע את כל הכללים והאופנים ללימוד, הפרטים – לא היו יודע" (ליקו"ש ח"י אלול תשמ"ג).

זאת אומרת "החידוש" שמחדש התלמיד בלימודו הוא דבר שמשה לא למד ולא ידע. הבנתם! מה שאנו ואתם והעיקר הרבי מחדשים משה רבינו אדון כל הנביאים לא ידעו!!!

וראה רש"י ריש פ' בהר (בשם תורת כהנים) "למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני":

ובמס' מגילה יט: "מלמד שהראהו הקב"ה למשה דקדוקי תורה [ריבויין ומיעוטין רש"י] ודקדוקי סופרים [שדקדקו האחרונים מלשון משנת הראשונים רש"י] ומה שהסופרים עתידין לחדש".

וראה עץ יוסף (שמו"ר מ"א ו') "כללים למדוהו", "פירשו גדולי הקדמונים שנתן לו כח ובינה בזכרוננו לזכור כל התורה שבע"פ הארוכה מארץ מידה על פי התורה שבכתב בקיצור נפלא וכו'".

נשען לעצמנו את דברי הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ז ה"ן, ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר כל הנביאים, שכל הנביאים בחלום או במראה ומשה רבינו מתנבא והוא ער ועומד וכו'. כל הנביאים ע"י מלאך לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחידה, משה רבינו לא על ידי מלאך שנאמר פה אל פה אדבר בו ונאמר ודבר ה' אל משה פנים אל פנים ונאמר ותמונת ה' יביט כלומר שאין שם של אלא רואה הדבר על בוריו בלא חידה ובלא משל וכול'. כל הנביאים יראים ונבהלים ומתמוגגין ומשה רבינו אינו כן הוא שהכתוב אומר כאשר ידבר איש אל רעהו כלומר כמו שאין אדם נבהל לשמוע דברי חבריו כך היה כח בדעתו של משה רבינו להבין דברי הנבואה והוא עומד על עמדו שלם. כל הנביאים אין מתנבאים בכל עת שירצו משה רבינו אינו כל אלא כל זמן שיחפוץ רוח הקודש לבשתו ונבואה שורה עליו ואינו צריך לכוין דעתו ולהזדמן לה שהרי הוא מכוון ומזומן ועומד כמלאכי השרת לפיכך מתנבא בכל עת וכו' ונקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם וקרבן עור פניו ונתקדש כמלאכים. עכ"ל הרמב"ם.

אך לליובביטשרס ודאי דברי הרמב"ם לא יזעזעו — עדיין הרבי גדול כהרמב"ם, הא לכם דוגמאות מכותרות מאמרים שהופיעו "בכפר חב"ד" בסיומי הרמב"ם.

הרבי שליט"א —
"הרמב"ם של דורנו":

מורי הנבוכים של עמנו

המתבונן בעמקות בכל תולדות ימי חייו של
רבו שליט"א. ימצא דברים רבים מקבילים
לימי חייו של הרמב"ם. בקצרה: אף רבו
שליט"א נולד למשפחת רבנים מיוחסת.
בתקופה של מהפיכות וסכנות ברוסיה: בשנה

3. כ"ק אדמו"ר שליט"א יצא בקריאה
ללמוד את ספר משנה תורה להרמב"ם,
ודייק באחת משיחותיו שהרמב"ם נולד
י"ד בניסן, וגם קוראים למשנה תורה י"ד
החזקה", שניהם במספר 14.
מספר 14 קשור גם במיוחד לחסידות
חב"ד.
מילת "חב"ד" עולה 14.

ונפלא הדבר שכ"ק
אדמו"ר שליט"א התקשר לכלל ישראל ביום
חתונתו "י"ד" בכסלו תרפ"טלך (ובחודש
התשיעי" מחודש ניסן ר"ה למלכים).

ממורה נבוכים למקיץ נרדמים

ממבט ראשון אנו רואים, לכאורה, מיד את
השוני בין תפקידו של רבי בדורות "עיקבתא
דמשיחא", שענינו להיות מקיץ נרדמים, לבין
תפקידו של מורה נבוכים בדורות קודמים, כמו
הרמב"ם ז"ל.

מורה הנבוכים מפנה את דבריו אל בעלי
השלימות, ואילו מקיץ הנרדמים פוקח עיני כל
אחד כולל פשוט שבפשוטים. מורה הנבוכים
— מורה אל היעד הנכסף, שהנבוכ רחוק ממנו
ולדגיש, ואילו מקיץ הנרדמים — מגלה לישן כי
המציאות האמיתית היא לנגד עיניו ממש,
ועליו רק לפקוח אותן.

וראה מאמר נורא מלא כפירה וזלזול בדברים המקודשים ביחס למשה רבינו
— מאמרו של יחזקאל סופר "בכפר חב"ד" מצורף בזה קטעים בודדים ממנו

מאת: הרב יחזקאל סופר

**„משה רבנו -
של שנות ה 80“
„המנהיג ועמו“
„חשה-הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון“**

הקריטריונים לבחירת המנהיגות:

הבנת השדרה המנייה ב"חיתוכי" של "צדיק הדור" ביסוס חלילי
המחלה, מעוררת שאלה-סקרנות: על מי אלו קריטריונים בהר הקב"ה
דורקא במשה רבינו, אישיות כמעט אלמונית, שנבדל והתחנך
ב"אטיבכרסית" החורפיים" בארמונו של מרעה... ובינה את מיסב
שנחליל כבית ה"אטיבכר" של מרדן - וזאת ברעורצאן שכיר - בו
בזמן שהיו במצרים, "שכנים קונים" ואחר כך הבהן שישישם גם כנביו
במצרים (קני"ה המסורת התנ"כית) - וטבל גלרית-הצדיקים" של
התנהגות הנבחרת - נבחר משה דורקא לתפקיד שליח ה', ומתחבר
המנהלה

אין זאת אלא שהמדובר הוא בתוכנה של נשמה אצילית מיוחדת
שנוצרת לתפקיד זה. תוכנה שאיננה נרכשת ע"י משיגות בתורה
ומעשים טובים - כלבד, זוהי דרגתה של נשמה העומדת בראש ה'
הראשית של הצדיקות כעס ישראל.
וכפי שסוכית המעקב אחר הביורגיה המוטלחה של משה רבינו -
אשר מיד עם לידתו, והוא אוחז ב"טוב" - ופירשו חז"ל: "שנבלה
הבית - אורה", המסורת מספרת גם ש, נולד מנהל" - הסמל של נשמה
בהתגלותה המסמית, ללא מחסום של "ערלת הלב" מיד

בשבעות הראשונות לחייו (משהכנס לחיבה ביואר) - נפסקה ובוטלה
הגדרה האופיינית, כל הבן הדור היאורה מסליכורה" - שורר בעצם
ותפקת נפשו על ארבות (סרם החל לפעול) כבר החל תהליך
הגאולה והקלת השעבר.
לדעתו המוטלחה ששורה בנפיש-מחורס, החל מחשבותיו מעיני
הבולשת-המפציר שהשמידו את זכריו-ישראל, דרך האימוץ שלו ע"י
בת סרעה. עד לידולו וחיתוכו כ"בסך משונק" בארמון המלוכה
התשונה העליונה - "שלחה" את מנהיג הגאולה מרעק מצואו
העבודתי, "שתלה" אותו בסביבה של "מלכות", כהשגרה לתפקידו
כעוזר...

בנערותו הוכיח משה - שדרגת נשמתו העלילית, ילדותו המוטלחה
ו"בסליכות", לא השמיחו את אופיו הרגיש, לא הביאוהו לרגש עלולות
בדליות של "צדיק המסקיף מבורש" - הארלימסון" - ארדא, "יגדל
משה" - (למרות שעלה לגדולה, רחמיני וגשמה) - "רצא אל אחיו
(לא התנכר לאחווה עם בני עמ - העבדים), "ירא בסבליכות" -
נאסמו חשה בסבלי של כל יהודי, את כאבם כאב בהזדהות עמית, -
שכל האברים כולם (: החל מהאברים הכלליים - החושבים ועד
יטודי מיד נוגשו המצוי, וכחוצאה מהסתבכות, "פליית" זו, נולץ
לברוח ממצרים ולהפוך "לרעה צאן יתור"...

וכל זה כדי להשוות את רבם [להבדיל אלף אלפי הבדלות] למשה רבינו

איבתון, "משה רבינו - של שנות ה-80..."

תיאורה מעניינת זו - מתחננת ליישום מעשי של שיטת איבתון
אוניקסיבית, לזיור, "ראש בני ישראל" - משה רבינו שדורני,
האמנם ניתן לסמך בגיוון על קביעת המעריצים של כל אדמרי,
שתוצרתו נקבעת לעלילות הצדיק, "שליח"...

במפורש זה שונה תנועת חב"ד במהותה מתנועות חסידיות דומות,
כך שהיא איננה מוגדרת לפי עיירת-מצא (גור, בעלז, ויזניץ, סטטר)
ואינה מותאמת לעדה-מסוימת (הונגרים, פולנים, תימנים, אשכנזים)
היא מבוססת על שיטת-רעיונית, בדרך החב"ד התלוינית, המדריכה
את החסיד לניקודת-רגשותיו ושלטת מוחו על לבו, וכל המסבל
שיטה זו נהנה על-פיה הירוח חב"דניק...

(וכפי שכלמור האמונה באלוקים - אין חב"ד מפתחת כאמונה
בלבד, אלא מביאה שדור התורה ולכל יהודי) היא: "רדעת היום" -
התבטת האמונה העל-שכלית במסגרת הכרת שכלית ברורה השוללת
כל מיקודת ח"ו, בצורה אוניקסיבית...

כך במפורש האמונה בצדיקים - מונכת תורת חב"ד לתגור תחילה:

אויקסיבית מהו רבי" - "ראש בני ישראל", ומתי דרג, "משה רבינו
שכל דור דור", אזי ויכל כל יהודי, לאבחן אוניקסיבית, גם מיהו
"צדיק הדור" - הרבי"...

ולאור הפרקים הקודמים - האבחנה היא מפורשת:

2 מעלות עקירות מותות את ה', "ראש" בין שאר חר"ב האיברים:
(1) מנוולת העצמית: האבר הנעלה ביותר (ולכן גם הנבונה ביותר),

בעל ארבעת החושים העדינים (ביחס לתורש המישוש - המחרס), בעל
היכלת השכלית המנושטת. מנוולת - שאין להם דמיון באף אבר של
הגוף.

(2) שליטתו בכל האורגניזם: מלבד היותו, "מחשב-מוכלל"

תורה תורה חגרי שק

ולרמה זו קוראים חכמה בינה ודעת, ולסגנון שוק זה כשמדובר במקבל
התורה משה רבינו קוראים "פנימיות התורה", לא חסידות יש כאן, אלא
השכלה באיטאלא חדשה.

כשלעצמו, מהווה גם הראש מורכב-החיים של כל אברי הגוף.
ולמרות שישנם עוד מספר אברים עניניים שהחיות עליהם בהם
(כגון: הלב, הריאה, חוט השדרה, וכד') והם ממלאים מספר תפקידים
כלליים, ככל זאת - גם אברים חשובים אלו תופקדם מונבל לגושים
מסוימים (: מחזור דם, שיפה, יציבות זכר), אבל האבר החיוני
שכל האברים כולם (: החל מהאברים הכלליים - החושבים ועד
למפורש דת הגלגל) ינקיטם את חיותם, הנועתם ותפקידם - ממנו, הוא
המחוש-שראשו

ובכלי "סגריה" כאשר האדם מכסה עצמו ב"שמיתקור", הרי
ה"ראש" נשאר בחוץ... (הקור והרחני - אינו משפיע עליו) אבל גם
בשנתו, יגיש הראש לאחירות הכללית ובאם קצה כף הרגל - מצוץ
מן השמיכתו, וקר ל... מיד חש הראש - במצוקתו. ושוכל לו פקודה
ע"י מערכת העצבים, "להכניס את היהודי הנידח" "רגלי העם" - אל
חתת נפמי השכינה", למען ייחם לו...

• • •

וכדורנו - כאשר אנו מתכווננים גלגלית-הצדיקים" בהם נחברך
דורנו, מכונינו אנו מיד, "אחד המיוחד", אשר כל גדולי הרבנים
הצדיקים משכימים לתחתו, הלא הוא כבוד קדושת האדמו"ר מ'
ליובאוויטש שלישי"א.

מנעוריו התגלה כעילוי-מופלא, שנאלץ לרכוש את ידיעותיו כאוסר
דיקט, בהקדר מורם מתאימים. היה תמיד נחבא אל הכלים, תוד
התפתחותו כחריס-קובלת זו, הופיע בהדר גאון נשיאותו (לאחר פטירת
ותתנו ב"ח האדמו"ר הריו"צ ג"ע) כגאון אדיר בגלגלה תורה, כמקובל
עצם בחיו הקבלה. כצדיק קדוש עליון אשר אין דומה לו בקדושתו
הנשגבה, וכמורה-מופלא, אשר שיוחזיק לפני צבור שומעיו נובעות
באשד כביר של בקיאות פינומילית בכל השי"ס, מדרש, וזהר וקבלה,
וחדודות למצינו ההגיון האלוני כממשנת החסידות.

רבן יוחנן בן זכאי

טרם שנביא מדברי הרבי המזעזעים על רבן יוחנן בן זכאי, נצטט לשון חז"ל סוכה כח. "אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים וגזרות שוות משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן **דבר גדול מעשה מרכבה** דבר קטן הויות דאביי ורבא" עכ"ל הגמ'.
 ועתה אזור כח לרגע קט וראה דברי הוגה הדעות ומיסדה של "חסידות" חב"ד החדשה הלא הוא הרבי.

שיחות   הג הפפת   לקוטי

הנה באמת, ע"י ההתעסקות בפנימיות התורה, היא מאחדת את העוסק בה עם העצמות, סתים דנשמתא ע"י סתים דאורייתא צפון דתורה ^{סו"ס} מגיעים ואפשר לתקן גם את העצם.

וכהסיפור הידוע (תורת שלום י"ט כסלו תרע"ג) אשר אדמו"ר הזקן אמר פעם לאחד: על מי אתה בוטח, אם עלי — הרי לא תדע אפילו את הדרך להגן עדן שלי.

ד"ר י"ג אדמו"ר (שהי' באותו מעמד) שהוא מדריגה נעלית יותר מריב"ז שאמר ואינ' יודע באיזה דרך מוליכין אותי, ואדמו"ר הזקן הי' בטוח שיהי' בג"ע.

ונת אומרת: אשר גם אם פעל בעבודתו שאינו מרגיש בנפשו רע כלל, מ"מ אין זה מספיק עדיין, כי אפשר אשר נשאר עדיין בתוכו רע בהעלם. וכמבואר בכ"מ מה' שאמר ריב"ז אינ' יודע באיזה דרך מוליכין אתי, דלכאורה, איך הי' יכול לחשוב כן. הרי לא הניח דבר גדול ודבר קטן וכל המעלות שמנו עליו חז"ל, ואיך הי' יכול להיות בספק כזה? והענין הוא, אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם, ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש — בעמקי הקליפות.

סח. אף שכחות הגלויים אינם הוראה על העצם, וא"כ, לכאורה, איך אפשרית העבודה דצפון — בירור רע הנעלם, הרי כל העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

ריב"ז חשש שמא עצם נפשו בעמקי הקליפות, ובא "בעל הפנימיות התורה שבדורינו" ומגלה לנו שמצב זה הוא רק כשאין לומדים "פנימיות התורה" אבל ע"י לימוד פנימיות התורה כן ניתן לתקן עצם הנפש ולדעת לאיזו דרך מוליכין אותו, ורבן יוחנן בן זכאי היה כנראה איזה רב או ראש ישיבה ליטאית שאין לו עסק בנסתרות, (ולמרות שבגמ' לעיל איתא שלא הניח מעשה מרכבה, דבר שמושט באופן שיטתי בכל המקומות שהוא דן בענין זה) ואילו האדמו"ר הזקן

שהתעסק בפנימיות התורה הוא במדריגה נעלית יותר מרבן יוחנן בן זכאי, והוא לכן ידע לאיזו דרך מוליכין אותו. [והוא מייחס את דברי החירוף האלה לקודמיו כביכול].

איה החרדת קודש משרפי מעלה, מעלה ממש, איה הידיעה הפשוטה שכל ילד יודע שאנו כולנו ללא יוצא מן הכלל כחמורים ממש לגבי דורות קדומים וכ"ש אלף אלפי פעמים לגבי דורות תנאים ואמוראים, איה איה מושגי היסוד הפשוטים שביהדות לגבי הבדלי דורות???

וראה עוד בלקו"ש (ברכה 257) בלשונו "במשך כל ימי חייו איז ריב"ז געווען אינגאנצין פארנומען און אריינגעטאן אין זיין שליחות בעלמא דין – לימוד התורה לעצמו און מיט אנדערע וכו' און האט ניט גיהאט קיין צייט צו אפשטעלין זיך, און טראכטיין וועגן זיינע מדרגות וואו האלט ער מיט עצם נפשו, דוקא סמוך לפטירתו וכו' האט ער געקענט זיך מתבונן זיין ואס עס טוט זיך מיט עצם נפשו".

וביאור הענין הוא שהספק, "איני יודע",
היה מפני שלא ידע האם בירר בשלימות את
בחינת הרע הנעלם, ולא משום שלא נחעסק גם
בוה, אלא כיון שכל ימיו היה עסוק בעבודתו
בחורה ומצוות, לא היה לו פנאי לבדוק ולברר
באיזו דרגא עומד הוא בעצמו, ועד כדי כך
ש"איני יודע" באיזו דרך מוליכין אותי" אם
בג"ע או להיפך.

תאור קלאסי כמו שהם מתארים תמיד ב"כבוד" לפנים, ובלעג ובזלזול מוסתרים, ראשי ישיבות ורבנים ליטאים מתנגדים, או אדמורי"ם מפולין. אוי על חילול כבוד התורה, קירעו לבבכם ואף בגדיכם ואף את כתבי הפלסתר האלה.

[דרך אגב, אחד הפירושים מיני רבים על "האיני יודע", מבואר בכתב סופר דריב"ז העמיד תלמידים הרבה, ודרך הטובה ולהיפך של תלמידיו יזקפו לזכותו ולהיפך, ולכן לא ידע לאיזו דרך מוליכין אותו].

משיחיות

נדמה לנו שבנושא זה אין מה לחדש, הדברים ידועים ופרסומם רב, דומה שעיקר מצעה של תנועה זו מוקדש לנושא זה. – לאור הדברים שהבאנו עד כה היינו יכולים לפטור את עצמינו מלהתווכח על נושא זה, כי איך יתכן שאדם שעקר מצוות שינה בסוכה, עקר דין סעודה שלישית, עקר דין מזוזה בצד ימין [בחדרים הפנימיים] – שיהיה משיח, ובפרט שבדבריו יש רעיונות שכל יהודי מאמין – חסיד ליטאי אשכנזי ספרדי נחרד מהמינות שבהם.

וראה רמב"ם הלכות מלכים פ"א ד' שכתב דמתנאי המשיח "שיהא הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כפי **תורה שבכתב ושבע"פ**". וכידוע ששבתי צבי ימ"ש שהיה גדול בתורה בנגלה ובנסתר ורבים מגדולי ישראל העריצוהו נתפס כמשיח שקר משום שעבר על מצוה אחת דרבנן. אך ראינו צורך להרחיב את הדיבור בנושא זה להוציא מדעת האומרים ששטות זו אינו מהרבי עצמו רק מהחסידים, וגם בין החסידים רק כמה חסידים שוטים משתעשעים בשטות זו.

וזה דבר שאיננו נכון!

אם אמנם הרבי לא הכריז [עדיין] על עצמו באופן מפורש שהוא המשיח, אבל רמזים ברורים, ברורים עד למאוד מגיעים מ"דבר מלכות" [הוא כידוע מיחס כל דבריו על חמיו אפי' לאחר מותו].

וגם לא רק כמה חסידים שוטים משתעשעים בשטות זו אלא נושא זה הוא בבמותיהם הרישמיים והמפורסמים.

ואם יטען הטוען מה חסרון בזה, ישתעשעו בגן עדן של שוטים עד בא יבא ויתגלה האמת, אין הדבר כן כי מלבד עצם ביזוי מעלת משיח שבזה, ויש גם מהפוסקים הדנים זאת לעין עבודה זרה (נצרות!), מלבד כל זאת, הסכנה עצומה לעם ישראל ולאמונתו כפי שידענו זאת ממשיך שנות גלותינו, צרות ויגונות סבל עם ישראל לדורותיו רוחנית וגשמית ממשיחי השקר למיניהם.

ומלבד זאת, לולי המלחמה הגלויה של כ"ק האדמו"ר מסטמר צוק"ל ועוד גדולי ישראל נגד משיח זה, נקל לשער מה יהיו התוצאות האיומות אצל התמימים הרבים, לאחר שיתגלה שכן תמותה רגיל הוא, מי יודע כמה יעזבו אורחות חיים כפי שקרה בהסטוריה עם כל משיחי השקר. ואין כאן הגזמה ושיחת ילדים, לאדם זה כח השפעה אדיר על כמה אלפי איש הנמצאים באיקסטזה משיחית. וזה מן הדברים הסוחפים, ואין איש מאתנו יודע מה

העתידי צופן ואיך יתגלגלו הדברים, וכבר עתה כשאישי חב"ד אומר שהוא מצפה לביאת המשיח, אין הוא מתכוין למה שאנו ואבות אבותינו מתכוונים למשיח אמת, אלא כוונתו לאדמו"ר מליובביטש.

והנה דוגמאות מספר לפניכם:

מהתוועדות של הרבי תשמ"ו חלק א'

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות השלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — יש להוסיף, אשר, תיבת "שליח" בתוספת יו"ד, בגימטריא "משיח". כלומר; "משיח" — הוא נשיא הדור (כדלקמן), ולכן, כאשר ה"שליח", שלוחו של נשיא הדור ("שלוחו של אדם כמותו"), מצרף ומוסיף יו"ד, עשר כחות נפשו, היינו, שמתמסר בכל עשר כחות נפשו למילוי השליחות — אזי מתגלה אצלו בחי' המשלח — "משיח".

והענין בזה:

נשיא הדור הוא — "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'") — מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת — שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

מחדשון בית חיינו גליון 120

להקפה הג' מכבדים בס"ה את האורחים פארץ ישראל, אד"ש הכהובב וחי"י. להרבה, הורה ליואל בהן שילך גם להקפה זו, והחחילו לשיר בניגון "חילי אדמו"ר, חילי ש"ח צדקנו הוא יוליכנו בסנקים לארצנו עם הסבאים ונש"ק בידינו" אד"ש מחא כפיו הק' בחוזק בסער לכה דקות, הביט לכל הכיוונים ורמז שימחאו כפיו ושירקדו. וכן פנה לשמואל אבידור וחי"י אליהו.

והרי פשיטא ש"מבט של משיח" ("משיח'ס א קוק") פועל פעולתו... וא"כ, בודאי שבירו של כאו"א לפעול שהגאולה תבוא במהרה בימינו, ולא רק מחר או לאחר זמן, אלא היום ממש. שבת פ' פינחס שנת תשמ"ד, וכשבת זו עצמה — לפני תפלת מנחה, ובפשטות — שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשיח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים!...

שיתח מהרבי כ"ו תמוז
תשמ"ד "כפר חב"ד"

לפניכם קובץ רישמי מטעם תנועה זו וזו צורת השער

ובסוף הקובץ מופיע

קובץ זה נדפס

ע"י הרה"ח ר' זושא שי' ריבקין

לזכות

ב"ק אדמו"ר שליט"א - מלך המשיח

שיבוא ויגאלנו בשנה זו

שנת תשכ"ג

ובקובץ מאמר ממ. זליקסון תחת הכותרת "קול מבשר"

תקופה א' - החלה בשנים תש"א-תש"ד בה יצא כ"ק אדמו"ר הרי"ץ ג"ע בהכרזה שנמצאים אנו מביש ערב הגאולה, פעמי המשיח נשכעים והצרות שפקדו אז הם חבלי משיח הנזירים.

דבריו הוכחו בהרחבה בארבעת ה"קול קורא" שהופצו אז בשלש שפות, ובהרחבה יותר, בירחון "הקריאה והקדושה" שהופיע במשך 5 שנים באר"ב. אלא שבתקופה זו היתה הגאולה מותנית גם כתנאי: "לאלתר לתשובה - לאלתר לגאולה". יתכן מאד שהחלישות או בתשובה, דחה את הגאולה למספר שנים (א"כ בתוך אותה תקופה גופא).

תקופה ב' - החלה בהכרזתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א ביד עם קבלת הנשיאור, יר"ד שבט תשי"א, שדורנו שהוא דור השביעי - הוא דור הגאולה. וכפי שהתבטא הרבי בהודמניות אחרות, שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה.¹ קביעה זו לא הותנתה כשום תנאי ובהגבלה כלשהי, אלא נאמרה בצורת פסיקה וקביעה ברורה - שמש"ח יבוא בדור זה. דברים אלו ודבריו פריטים, מובאים בהרחבה בשיחותיו הרבות, שנאמרו במרוצת השנים, ונמצאים עתה בכתובים מתי בדור זה יבוא המשיח. כתחלתו או ח"ו בסופו? מאגרות קודש ששלח כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו מוכן שזה תלוי בנו. אם נגמור מהר את ה"פחים קטנים" שנשארו לנו. תהיה הגאולה מיד, כתחלת

העיקב אחרי דברי הרבי בשנים האחרונות, בנישא המשיח והגאולה, עומד נדהם מהביטויים ההדומים והברורים כנישא זה. וברור הדבר שאילו היו נשכעים ביטויים כאלה, כדורות דעה של אדמו"ר הזקן ואדמו"ר האבצעי נ"ע, היו החסידים דאז יוצאים מכליהם. אדישותנו לגילויים עצומים אלו נובעת מתוך קהות החושים שלנו, הפוקד אותנו בימים האחרונים של הגלות, ולא מאפשרים לנו לקלוט כראוי את דברי הרבי. "הקוצר רוח והעבודה הקשה" האופייניים לדורנו, מונעים מאתנו לשמוע את דברי משה שבדורנו ואת הכרזתו, "פקוד פקדתי".

בחוברת הנוכחית אפשר יהיה לראות חלק מאותם הביטויים והקביעה הבחירה והברורה בקשר לתקופתנו הגדולה.

בכלל, נושא המשיח תופס מקום נכבד בשיחותיו של הרבי. כמעט כל שיחה ומאמר, מסתיים בברכה ובאיחולים הקשרים עם משיח נאור. עשרות רבות של שיחות קודש נאמרו בענין משיח, והודגשו בהם

התקופה הגדולה
דור אחרת לגלות - דור הראשון לגאולה

ההודאות בגאולה הקרובה

האמונה בביאת המשיח היא מ"ג העיקרים ומיסודות הדת. במשך כל הדורות האמינו באמונה שלמה ופשוטה שמש"ח יבוא גם אם יתמהמה, והתקווה היתה שמש"ח יבוא במהרה, ואחכה לו בכל יום שיבוא. אך החידוש בדורנו זה הוא, מלבד האמונה הכללית בביאת המשיח, גם בטחון גמור שמש"ח בא ויתגלה בדורנו זה, ורק זמן קצר בלבד נישאר עד לגאולה.

מנין וודאות זו?

זאת גילה לנו הקב"ה על יד עבדיו הנביאים, הם כ"ק אדמו"ר הרי"ץ ג"ע וכ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש. הכיצד?

כאמור, במשך כל הדורות היתה חזו"ה האמונה הפשוטה במשיח ובכל עת חכו לו שיבוא. אך במשך כל הדורות לא היה שום גדול וצדיק הדור שקבע זמן לכיאתו. גם מחשבי קיצים למיניהם דברו רק על זמנים ראויים לגילוי המשיח. וכפי שענין זה מוסבר בארוכה במספר מקומות, ואילו בדורנו זה שמענו דברים ברורים ומוחלטים בקשר לזמן הגאולה ולביאת המשיח.

בכללות אפשר לחלק את דורנו זה לארבע תקופות, בקשר לדברים שהושמעו בנרש הגאולה והמשיח.

התקופה, ובאם לא, עוללה להתעכב לקראת סוף אותה תקופה. כיום ברבט לאחר רואים אנו, שאכן היה עכוב. והגאולה נדחתה לסיום אותה תקופה שהחלה לפני 40-30 שנה.

תקופה ג' - החלה בערך בשנת תשל"ו, כאשר יצא הרבי בהכרזה, "הנה הנה משיח בא". המרשג, "הנה הנה" הוא קרוב ויכול להיות מיד, אך יכול גם להיות לאחר מספר שנים, כי ברישגי דורות, "הנה", "היכף" פירושם שונה כאשר פירושם בחיי היום יום. ולכן אם היינו פועלים כדבעי, יכול היה להיות, "הנה" כפשוטו, וכאשר לא זכינו נמשך, "הנה", "הנה" מן מספר שנים בודדות. תקופה ד' - החלה בהכרזתו של הרבי בשנת תש"מ, "משיח עכשיו". גם מרשג "עכשיו" בחיי היום יום שונה מרשג זה ביהם לצפיית דורות, אך גם "עכשיו" במרשגי דור, הרי המקסימום שלו הוא 2-3 שנים, כי מרשג "עכשיו" הוא כ"ו עכשיו והדור שלנו, עליו אמר הרבי, שהוא דור הגאולה, עומד בפני סיומו.

מי הוא הבלר הבטיח

באמור, מכריו הרבי השכם והערב כי דור זה הוא דור הגאולה. ולפיכך עלינו לקיים את פס"ד הרמב"ם שהרבי הזכיר בריב עשרות פעמים. ולהשיג אדם כנהוג שהוא בית דוד ועוסק בתורה כדוד אביו, לפי כל הסימנים שהרבי זכור בשיחה. וכאשר יעזור השי"ת שנמצא את האדם המתאים, אזי יש להדק בו ובדרכיו ולהשמע להוראתיו, כדי להביא להתגלותו המהירה בחסד וברחמים.

מי הוא באמת אותו אדם?

בערב מתן תורה (בשליש ימי ההגבלה) הבטיח הקב"ה למשה, וגם כך יאמינו לעולם". אדמו"ר הזקן נ"ע מביא את פירושו של אבן עזרא, לכאורה כה החידוש כהבטחה, וגם כך יאמינו לעולם" לאחר שכתוב לפני כן, "ויאמינו בה" ובמשה עבדו". הרי היתה להם אמונה במשה ולשם מה ההבטחה החדשה. כ"ק אדמו"ר הזקן מסביר ש, "ויאמינו בה" ובמשה עבדו" - פירושו שהאמינו בעקרונות ענין הנבואה ושקיים רבי שהוא נביא, אך לא כולם האמינו בהכרח כי משה הוא האיש והוא הנביא. החידוש שנתחדש בעת מתן תורה הוא שגם כך באיש משה יאמינו. והאמונה באיש זה שהוא הוא נביא ה' דבר זה נתחדש בעת ההכנה למתן תורה. וזוהי ההבטחה, וגם כך יאמינו לעולם".

כאשר נמצאים אנו בערב הגאולה, דקות ספורות לפני הגאולה, לא מספיקה האמונה הכללית שמישיח בא יבוא, אלא חייבים לדעת גם מי הוא המשיח, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל.

אל אחד מגדולי אדמו"ר פולין בא חסיד וטען, כיצד אינו מוחה על כך שאומרים שהרבי מליובאוויטש הוא משיח. ענה אותו רבי לחסיד: הנה נתבונן. אנו הרי מאמינים שמישיח יבוא ככל יום, כך אנו אומרים גם כ"ג העיקרים. אם כן הרי משיח נמצא עתה בגוף גשמי, כי אם הוא לא קיים, הרי איננו יכול לבוא היום. אתה, פנה הרבי לחסידו, יודע הרי היטב שאינך משיח, ואני יודע בעצמי שאינני משיח, ומישהו הרי חייב להיות משיח, או מה חשור לך שהרבי מליובאוויטש הוא המשיח, והאם יש לך להציע משיח טוב ממנו?

המשיח נמצא בינינו, ועלינו לחפש אדם שיש בו את אותם הסימנים, אותם מציון הרמב"ם. וכאשר אנו מתבוננים בדרכי פעולתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש, ש"מנחם" שמו ו"צמח" שמו, והוא מזרע דוד גדול בתורת ה"נגלה ותורת הנסתר הלווחם מלחמת ה'. דואג לכל יהודי ויהודי באשר הוא ואיננו מוותר על שום יהודי יהיה מצבו הרוחני אשר יהיה. בפעולותיו העצומות, העקביות והבלתי מתפשרות, הביא למהפכה עולמית בשטח של קירוב הלבבות. שליחיו מפורסמים בכל קצוות תבל להצית את הניצוץ היהודי ולהכין את העולם לקראת הגאולה. בנשך שלוש שנים שנות הפעילות הענפה נבקעה חומת ה"קליפה" של המאה העשרים, אותה ס"א קשה ונוראה שכדורנו המתנגדת ככל מהותה לגאולה ובמערכה זו הטילה את כובד משקלה. הרבי זעזע חובה זו, ומכין את העולם לקראת הגאולה העומדת להתבצע מיד, נאור.

כ"ק אדמו"ר שליט"א שהוא משיח ה', איננו נבחר על ידי העם, לא על ידי קביעתם מקבל הוא את המנוי הנכבד. הרבי נבחר על ידי הקב"ה כמשיח וגואל העם, כשם שמה רבינו נבחר על ידי הקב"ה כמשיח של ישראל. הרבי - המשיח אינו זקוק להסכמה כלשהי של אדם בשם ה"ד"ם לתפקידו הנוכחי. הסכמתם או אי-הסכמתם אינו מעלה ואינו מוריד לגבי משיח. אך היות והגאולה הנוכחית תהיה באופן של ר"ה, אתם תלוקטקן אחד אחד" ואף יהודי י ישרא בנלות, ולכן כ"ק אדמו"ר שליט"א - מלך המשיח, שהוא אוהב ישראל עצום, ומוסר את נפשו בפר"מ עבור כל יהודי ויהודי, גם כזה אשר רק בשם ישראל יכונה, רצה למשוך את כולם בדרכי נועם ובחסד ורחמים רבים. ומכאן גם הפניה אל כל אחד ואחת ברגעים האחרונים של הגלות.

ובקירוב ממש יתגלה כ"ק אדמו"ר שליט"א - המלך המשיח בכל פארו' והדרו', וישכיל יורם ונשא מאד" עד, "שיהפוך את כל העולם כולו לעבדו יחד שכם אחד והיתה לה' המלוכה".

ראה ב"כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב גליון 42 "האמונה בנשיא הדור ומנהיגו שליט"א הולכת וגוברת יותר ויותר מיום ומשעה לשעה. מאות אלפי יהודים מכל קצוי תבל רואים בו בכ"ק אדמו"ר שליט"א את יחיד הדור

ומנהיגו, המוני בית ישראל רואים בו את משיח ה' שנשלח לדור יתום זה כדי להוציא מחושך הגלות לגאולת עולם".

הם יהיו אלף שיפקחו את אזניהם של העם כולו לשמוע את הכרות. "פקד פקדתי" שב"ק אדמו"ר שליט"א מכתב עתה בדוגמת הכרות. "פקד פקדתי" שמשוה רבנו הכרז במצרים שעה שעם ישראל היה כשאר קושי השעבוד של פרעה. אותם ילדי ישראל שבמצע, והשיב לב אבות על בנים" שהתחיל לפני כשנה, "הוכשרו" לקראת תפקידם ההיסטורי ב...צבאות השם", "וכשירו" את העם כולו להחיות ראוי וזכאי להתגלותו של מלך המשיח עכשיו

ידוע גם פסק דין של חב"ד שהרבי צריך כבר להתגלות

המפליא מכל הוא שאנשי חב"ד סוברים שהרבי עצמו אינו זקוק לגאולת ישראל כי "לא חסר דבר" אלא דואג לטובתינו [ומיחסים זאת לתורת החסידות כביכול].

בתורת החסידות מבואר שעבור הנשמות הגבוהות כגון רשב"י אין החורבן והגלות קיימים. הדבר מובן לאור המוסבר כי כל ענינה של הגאולה הוא ענין ההתגלות האלוהית. והרי, כמוסבר, ענין זה ישנו אצלם בכל עז. כפי שהוסבר — ימיהם של הצדיקים הגדולים הם צפ"ל מצב "ימי השמים".

ברם, מה שמיוחד את הרבי שליט"א הוא שהוא דואג שימי השמים יהיו "על הארץ" וימלאו את הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. אין זה אלא שלום ושלום ושלום לא חסר דבר — הוא רוצה פשוט להוריד את השמים על הארץ.

וזכרנו יחודו ויעודו של מי שההשגחה העליונה הטילה עליו את הנהגת הדור האחרון לגלות — שיוליך אותו. ברצונו (של הדור) או אף לא כל-כך ברצונו, להיות גם ראשון לגאולה, שימי השמים יהיו — על הארץ.

יום הבהיר י"א ניסן ה'תשמ"ז — גיליון מיוחד עמ' 14

ראה גם דברי עורך "כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב

בכאלו ימים מהו ההתקשרות והאמונה בנשיא הדור את המשימה המרכזית והעיקרית, המפנה הגדול שצריך להתחולל ביום ההולדת השמונים חייב להיות בהחדרת האמונה ב"משה רבינו שבדור" בקרב כל שכבות העם. המשימה המרכזית המוטלת עלינו לקראת היום הקדוש י"א בניסן (יום הולדת הרבי), הוא לצאת לרחוב העיר ולזעוק בקול גדול "יש רבי בישראל"! חייבים אנו להדליק את לפיד האמונה במשה רבינו שבדור ולדאוג שעד ל"א ניסן תצית להבה זו את כל בית ישראל"

"כיום צו השעה והחובה הדחופה ביותר היא לצאת מיד לרחובה של עיר ולהשמיע שוב ושוב ללא הרף כי "יש מנהיג בישראל". כי על כן דוקא היום חובה להדגיש כי אין האמונה ברבי וההתקשרות לנשיא הדור פרט נוסף בעבודת ה' עפ"י החסידות ולו חשוב ככל שיהיה, בתקופה זו ובימים אלו האמונה בנשיא הדור ומנהיגו הוא התנאי העיקרי וההכרחי כדי להוציא את העם כולו מהביצה הטובענית ולגאלו גאולת עולמים".

בימים גורליים אלו חשוב שיידעו הכל, כי כל מי שירים קולו נגד כ"ק אדמו"ר שליט"א, יהיה נידון ברותחין. **כל תופעה של התנגדות ומרידה במנהיג הדור תקטע בעודה באיבה**". הצלחנו ללכד את העם כולו סביב המבצעים הדחופים עליהם מכריז כ"ק אדמו"ר, והיענות הציבור כולו לקריאותיו אזהרותיו מותנית בראש ובראשונה בהחדרת תודעת האמונה במשה רבינו שבדור, משום כך דווקא היום איננו יכולים בשום פנים ואופן לנהוג בכפפות של משי בכל הקשור לגילויי ההתנגדות כלפי אבינו רועינו".

"כוונתנו היא אחת ויחידה, ללכד בשעה גורלית זו את העם כולו סביב מנהיגותו של נשיא הדור". (דברי דב הלפרין עורך כפר חב"ד כ"ב אדר תשמ"ב).

המאפיין את כל משיחי השקר בכל הדורות הוא הפגיעה בהלכה, כלומר נטילת הסמכות האלוקית לעצמם, כך הנוצרי וכך שבתי צבי ואחרים. וכך אנו קוראים ב"דבר מלכות" שיחת הרבי י"ב תמוז תשמ"ז: "אי אפשר להביא את המשיח באופן כזה, שכששומעים משהו מוציאים את ה"שולחן ערוך" והולכים לשאול מורה הוראה את משמעות דברי ה"באר היטב" אם אין הם סותרים למה ששמעו... באופן כזה אי אפשר להביא את המשיח". (כפר חב"ד).

המטרה המשיחית מובילה לעבור על "לא תגרעו" בעקירת מצוות וזלזול בהלכה. ובמקביל לזה לעבור על "לא תוסיפו", בהוספת "מצוות" ו"מנהגים" מוזרים, ובהוספת חגים ומועדים והחזבתם בלא כל פרפורציה. **י"א בניסן** יום הולדתו הוא "היום הקדוש" (כפר חב"ד כ"ב אדר תשמ"ב). **י"ט בסלו** הוא "חג הגאולה" וכן **י"ב תמוז**.

יט כסלו הוא גם "חג החגים" זה מספר שנים, ולפני שנתיים נולד עוד חג ה' טבת וזכה גם לתואר "חג החגים" והוא חג גאולת הספריה מיד גיטתו ובנה. ובי' כסליו נאמרה שיחה על חשיבותו של יום זה שהוא שלושים יום לפני החג. י' שבט (נעלם ממנו שאין נקראים חג אלא שלשת המועדים, ולגבי רה"ש יש מחלוקת).

ובי"ט כסליו הנהיג את ברכת ראש השנה "חג שמח" וילשנה שנה תכתבו ותחתמו בלימוד החסידות ובדרכי החסידות". (כפר חב"ד ועוד). ועל ה' טבת "יום שמחת הנצחון המופלא והנסתר". כתוב בבטאונס (ט"ו טבת תשמ"ו)

"יש בנצחון זה עומק נוסף שאיננו גם בגאולת י"ט כסלו שאז היה קיטרוג על האור והפעם היה הקיטרוג על המאור".

ובהמשך:

"ביחס לימים טובים שנוספו בישראל בזמן הגלות וכו' החג הראשון חג הפורים וכו', חג החנוכה הוא לזכר וכו', בי"ט כסלו היה קיטרוג וכו' **החג הרביעי ה' בטבת מסמל וכו' – ובעל המאמר מסביר ב"דרכה של תורה" את ההבדלים**, בין ארבעת החגים. ובאותו גליון מסופר על ה' טבת הראשון שאמרו בו הלל, והשמחה היתה גדולה יותר משמחת תורה, וב-770 נתלה שלט גדול עליו נכתב "זה היום תחילת מעשיך – ה' טבת חג החגים". והציעו לחבר מגילת ה' טבת". "ובשבת ט' טבת עודד הרבי בתנועות נמרצות את שירת "ושמחת בחגיך", ובמוצ"ש החל משעה 11.00 עד 2.30 בבוקר נמשכה השמחה בתזמורת. וההרגשה היתה שיחגגו מחר את צום עשרה בטבת כיום טוב". "כהודיה לה' על שהנחיל לעמו את הנצחון המזהיר. (ואכן רבים אכלו ושתו ושמחו ב-770 ביום צום עשרה בטבת כי דידן נצח. ולשבחו של הרבי צריך לציין שהוא מחה בחסידים על זה).

זה יותר מדאי, זה מוגזם, אולי זה מחייב אותנו לדון אותו ואותם לכף זכות שיש כאן איבוד שפיות הדעת של כמה בחבורה הזאת, ואחרים הם בחינת "פתי יאמין".

וראו להביא כאן מקצת מדברי הרמב"ם במש"כ באגרת תימן, שבין דבריו כתב דאמנם כן הוא הדבר, דבסוף הגלות יתרבה דבר זה של הופעת משיחי שקר למיניהם, והוא מתחלואי הגלות, יעו"ש מש"כ בכל ענין זה, וכאן נביא רק חלק ממש"כ שם בסוף דבריו וז"ל, אבל מה שזכרתי מעקר האיש שהוא אומר שהוא משיח בעיר תימן, דע שלא תמהתי ממנו ולא מן המאמינים בו, לפי שהוא משוגע בלי ספק, ואין על החולה אשמה ופשע אם לא יסבב הוא חליו, וכן איני תמה מן המאמינים בו מקוצר רוחם, ושאינם יודעים מקום המשיח ומעלתו הגדולה שעלה בדעתם זה, אבל אני תמה ממך שאתה מבני תורה, ועמדת על ספרי החכמים, האינך יודע אחי שהמשיח נביא גדול מאוד וגדול מכל הנביאים

מלבד משה רבינו ע"ה, ועוד האינך יודע שמי שאומר על עצמו שהוא נביא, שאם נמצאת נבואתו מוכחשת, הוא חייב מיתה, לפי שסמך לעצמו המעלה הגדולה הזאת, כמו שיומת המתנבא בשם עבודה זרה וכו', ואיזה ראייה גדולה על היותו מכחש אלא שיסמך עצמו בשם משיח. ויש תימה בדברך, שאמרת שידוע בשלוח ויש אתו מקצת חכמה, התעלה על דעתך שבמדות האלו יהי משיח, אבל חיבך לומר כך, זה מפני שלא השגחת למעלת המשיח מה הוא, ואיך תהי עמידתו ובאיזה מקום יהי, ואיזה אות תהי מיוחדת לו. אבל מעלתו תהי יותר מעולה ממעלת הנביאים, ויותר נכבדת זולת משה רבינו ע"ה, ויחד אותו הבורא יתברך בדברים שלא יחד משה רבינו ע"ה שנאמר בו (ישעיהו י"א) והריחו ביראת ה' לא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח, ונחה עליו רוח ה', והי' צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו וכו'. וקרא לו הקב"ה שש שמות וכו', להודיע שגדולתו מעולה ממעלת כל אדם, ואחד מן התנאים שיש אצלנו יודעים לכל נביא, שיהי' בתכלית המדע ואז יבא אותו הקב"ה, לפי שהוא עיקר אצלנו, שאין הנבואה שורה אלא על חכם וכו', אבל כשיעמוד אדם שאינו מפורסם בחכמה ויאמר שהוא נביא, אין אנו מאמינים אותו, כל שכן אם יאמר אי' מעמי הארץ שהוא משיח, ואחת מראיות שהוא עם הארץ, שצוה לפזר אדם כל ממונו ושיתנדבו לעניים, וכל השומעים לו הם טפשים, הוא חוטא שעושה הפך התורה, הואיל ואין ראייה מתורתנו לעשות צדקה מכל ממונו אלא מקצתו וכו'.

אבל איכות עמידת המשיח ובאיזה מקום יראה, בתחלה יראה בארץ ישראל, כי בארץ ישראל תהי' תחלת הראתו שנאמר ופתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים (מלאכי ג) ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבאות. אבל איכות עמידתו דע שלא תדע עמידתו קודם היותה, עד שיאמר עליו שהוא בן פלוני וממשפחה פלונית, אבל יעמד איש שלא נודע קודם הראות, והאותות והמופתים שיראו על ידו, הן הן הראיות על אמתות יחוסו, שכן אמר הקב"ה כשספר לנו עניני זה, הנה איש צמח שמו ומתחתיו יצמח, ואמר ישעיהו כמו כן, כשיראה מבלי שידע לו אב ואם ומשפחה (ישעיהו נ"ג) ויען כיוונך לפני וכשרש וגומר, ואחר שיגלה בארץ הצבי ויקבץ כל ישראל לירושלים ולשאר ארצות, אז תמשך האומה ותתפשט מזרח ומערב וכו'.

ואלה הדברים שקדמה הבטחתם ע"י הנביאים, שהודיעונו כמו שאמרתי לכם, שבקרוב לימות המשיח האמתי ירבו הטוענים והחושבים שכל אחד מהם משיח, ולא תעמוד טענתם ולא תתאמת, ויאבדו הם ויאבדו עמהם רבים, ולפי שידע שלמה ע"ה ברוח הקודש שהאומה הזאת בארץ זמן גלותה תפצר להתנועע בלא עתה הראויה, ויאבדו בשביל זה ויבואו עליהם צרות, והזהיר מלעשות זה והשביע האומה על דרך משל ואמר (שיר השירים ב') השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד

שתחפץ, ואתם אחינו אהובינו קבלו עליכם שבועתו ואל תעירו את האהבה עד שתחפץ, ובורא העולם במדת הרחמים, יזכור אותנו ואתכם לקבץ גליות נחלתו וחבלו וכו'. עכ"ל הרמב"ם.

לסיום פרק זה יש צורך להבהיר, שמשיח אינו מטרה אלא אמצעי. המטרה היא תורת ה' כברמב"ם סוף הלכות מלכים עיי"ש. המשיח הוא שליח הגאולה "שלח נא ביד תשלח" אמצעי ביד ההשגחה העליונה לשם הבאת הגאולה, אך המטרה היא להתקרב התקרבות יתירה אל הקב"ה "ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו לעולם ועד תשכון... ועינינו תראינה מלכותך כדבר האמור בשירי עוזך ע"י דוד משיח צדק".

אלה שמשאת נפשם העליונה היא "משיח" הופכים את האמצעי למטרה, אלה הצועקים יומם ולילה משיח! משיח! יש לבדוק אחריהם ולתהות על קנקן אמונתם לראות האם הקב"ה עומד ברום עולמם, אלה הממירים "שויתי ה' לנגדי תמיד" "בשויתי משיח לנגדי תמיד" ובפרט אם בדמיונם הם מציירים אדם מסויים החביב עליהם וחפצים ביקרו, אינם עובדי ה' אלא עובדי בשר ודם. ברום עולמו של יהודי נאמן עומד הקב"ה "אין ערוך לך ואין זולתך אפס בלתך ומי דומה לך, אין ערוך לך ה' אלקינו — בעולם הזה, ואין זולתך מלכנו — לחיי העולם הבא, אפס בלתך — גואלנו לימות המשיח ואין דומה לך — מושיענו לתחיית המתים

שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים, ומידות רעות

תנועת חב"ד מיוחדת באגוצנטריות הקיבוצית, אני ואפסי עוד, אנחנו הראשונים וכולם מחקים אותנו (שקר ביודעין ודמיון מעורבים). ביטול ישותם של האחרים השמצות בכתב ובעל פה של בני תורה ושל עסקנים יראים ושלמים בכל תחום כשאינם מאנ"ש. צרות עין ושנאה פורצת בלי בושה לעשיה ולעושים בהצלחה בהפצת תורה ובעיקר בקירוב רחוקים, הם היחידים המתקיפים בכתב בעתונים מוסדות תורה אחרים וארגונים שאינם פוליטיים כלל, אין אח וריע לכתיבה ארסית לועגת על העבודה הנפלאה בהשבת בנים תועים לאביהם שבשמים שחוללה מהפכה עולמית שנעשתה ע"י ארגונים ומוסדות ליטאים וחסידים שאינם מחב"ד.

המערכה הסוערת שהתנהלה ע"י כלי התקשורת נגד החזרה בתשובה והופנתה במיוחד נגד מוסדות מסויימים, מערכה שבגללה נאסר על מוסדות אלו לפעול בבית"ס ובצבא, כמעט ולא התייחסה נגד חב"ד, כטיועונים הם לפני ועדת הכנסת "שגם מי שמתנגד לחזרה בתשובה אין לו שום סיבה להתנגד לפעילות חב"ד" ש"במסגרת הפעילות של חב"ד בצה"ל אין כלל ויכוחים ודיונים על יהדות, המפגש של אנשי חב"ד עם החיילים הוא מהיר וקצר, והוא מצטמצם לברכת חג שמח, כמה מילים על החג, חלוקת הסופגניה או שקית המשלוח מנות, שירה קצרה וברכת שלום" ולכן אין לכרוך את פעולתם עם פעולותיהם של מוסדות אחרים.

החוזרים בתשובה של תנועה זו אינם מפריעים לאנשי כלי התקשורת, רק החוזרים בתשובה של שאר המוסדות הם לצנינים בעיניהם. מצא את ההבדלים.

הצלחה זו ודוקא של ציבור ליטאי וחסידים שאין לו את "החסידות" החדשה והמעוותת, ועוד הצלחה שזכתה לפירסום רב תקופה ארוכה, כשחב"ד נזכרת בשוליים לעיתים רחוקות, כאשר השמות השנואים והנלעגים בעתונות החילונית הם "ערכים" "אור שמח" "אש התורה" "תורה ואמונה" ואילו חב"ד דוקא ברוב המקרים נחמדה (כמו "גשר" ו"מכון מאיר"), הרי הם עושים זאת לגמרי אחרת, עובדה זו עוררה את חמתם ועתונם הצטרף בהשמצות ועלילות כמו עמיתיו החילוניים.

לפניכם קטע מעיתון "כפר חב"ד" בנושא בעלי תשובה ובעוד כמה נושאים שלא תאמינו שלא נכתבו ב"על המשמר" ב"הארץ" ודומיהם.

במאמר "הרהורים נוגים על תנועת התשובה" (מאת טוביה בלוי כפר חב"ד י"ג אייר תשמ"ה). שהוא רצוף עלילות שקר, דמיון שנאה חולנית, טפשות, צרות עין, הוא כותב בין השאר את ההשמצה הנוראית הזאת. "בעלי תשובה שאינם נתונים להשפעת החסידות באים כדי למצוא סיפוק ואושר בחיים, וזו גם הסחורה הנמכרת להם ע"י הקולטים מאין מסר אחר כמובן, ולא משום החיוב והזכות שבהידבקות באלוקים חיים אהבתו ויראתו".

"בלי התוכן והמשמעות החסידית במקרה הטוב הוא נכנס למסגרת השיגרתית של יהודים חרדים או אף בני תורה, כולל המגרעות ברדיפה אחר חיי חומר ומותרות ועוד".

ובעלי התשובה מואשמים על ידו "בגסות רוח והתנפחות עצמית" והם מכונים על ידו "בעלי תשובה מהסוג הרועש".

על התקופה שלאחר מלחמת ששת הימים כותב עיתונם: "חילוניים וחרדיים יחד רדפו אחרי חומריות וחמרנות, והגיע מצב של "וישמן ישורון" ר"ל. התבדניקים בארץ ובעולם, המשיכו בדירבוננו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, בזיכוי יהודים ובעשיית בעלי תשובה, אך הם נשארו מועטים". (כפר חב"ד כ"ג סיון תשמ"ה).

על רצח בן ישיבה בעיר העתיקה הוא כותב:

"אנשי השמאל רואים את הפרשה באור שחור לבן: כל היהודים המעורבים בה אינם צודקים (כולל הנרצח עצמו), ואילו כל הערבים המעורבים בה צודקים (כולל גם רוצחי בן הישיבה), למותר לציין כי באמרנו "אנשי השמאל" כוונתינו גם לאלה המופיעים בלבוש חרדי". "אלה ואלה אינם מחפשים את התווית דרכם בשו"ת, אלה ואלה עם ישראל כעם סגולה ועם נבחר מכל העמים אינו תופס מקום אצלם, אלה ואלה מוכנים להצהיר בפומבי כי עזב ה' את הארץ ר"ל. וכדעת עובדי האלילים מסר חלילה את עולמו לכוחות תחתונים". (כפר חב"ד א' כסלו תשמ"ז).

"כאלה הנקראים בני תורה, שהחומריות וההגשמה וגסות הרוח המלוות את לימודם, ממחישות באופן ברור וחרף את גלות השכינה, רואים אותם כשהם מהדרים במצוות, ובמיוחד כשמחפשים בחנויות המכלת (הם עצמם ולא עקרות הבית שלהם) את המזון הכשר למהדרין, תוך התעניינות ובדיקה יסודית של

טיב המזון וטעמו לחיד, אפשר להקדיש מאמר שלם לתיאור גלות השכינה אצל אנשים הנקראים בני תורה, ושקועים בעמקי הבלי העולם הזה ללא קורטוב של התבטלות מפני התגלות האלוקית, אך כבוד אלקים הסתר דבר" (כפר חב"ד כ"ה תמוז תשמ"ז).

כמה שנאה משכילית ורעל עתונאי קטן יש בקטע זה של איש משחת ורווי שנאת עם הארץ (טוביה בלוי) לתלמידי חכמים. בחודש אב תשמ"ה הופיע מאמר בעתונם ע"י יחזקאל סופר תחת הכותרת "מרדו בך יהודאי" כולו לעג ועשיית קריקטורה מציבור חרדי מסויים, וצחוק מהכנס הגדול שאורגן ע"י מוסדות אור החיים ביד אליהו. "ודאי נתקלו אנ"ש באנשים הקוראים ק"ש וחוזרים בעצבות על כל מילה פעמים רבות, ז. א. "חומרא" רוצים לקיים בהידור מצות ק"ש ואילו אצל אנ"ש לא תיראו חומרות כאלו, ונא לא לשכוח אותו "מחמיר" מחמיר גם בבלורית ובגילוח זקן ובבזבז זמן בקניית מגבעת". (כפר חב"ד ח' אד"ב תשמ"ו).

ועל כולם — כולל כל גדולי ישראל:

"העולם כולו מורכב מ"כדאיניקים", מקטני קטנים עד גדולי גדולים. מהמנהיגות החילונית עד זו הדתית, זה חפץ בחיים דימוקרטיים בשביל שכך נוח לו יותר, וזה מעוניין לזלול עוה"ב כמו שהגוי זולל עוה"ז, הכל "כדאיניקים". כ"ק אדמו"ר שליט"א אינו "כדאיניק" היחיד שאינו "כדאיניק". (כפר חב"ד ט' סיון תשמ"ה).

וזאת למודעי עתון זה מגיע לכל העתונאים ולכל הקיבוצים ולכל החכ"ם ועוד אישי ציבור חילוניים. ויש עוד במאמר שיטנה זה תיאורי לעג על אופן קירובם של החוזרים בתשובה, שכאלה מצאנו בכל העתונות החילונית. "אצלם החזרה בתשובה הוא למען הגברת המחנה החרדי דבר שיבא לידי ביטוי בבחירות שיהיו יותר מצביעים". (כפר חב"ד אד"ב תשמ"ח). ואחריהם החרו החזיקו בהאשמה מטופשת זו בעתונים חילוניים, והיא נטענה בכל במה ע"י ההורים נגד החזרה בתשובה. כמה שנאת התורה ולומדיה, כמה ארס ורשע בקטע הבא: "כיום שולט במידה דומיננטית במה שנקרא "עולם התורה" — היסוד החמרני, הכל סובב סביב השקפה שהתורה ועם ישראל נועדו לשרת את האדם,

ובשם התורה חטוף ואכול חטוף ושתה זו הסיסמא. די רק לזכות בתואר "ממיתים עצמם" בשעה שמספר השעות ביום שהם מקדישים ללימוד התורה אינו מזכה אותם אפילו בתואר קובעי עיתים לתורה, ושאר שעות היום מוקדשות אך ורק לטיפול היישות העצמית ודאגה לרווחה חומרנית".

"ישנו איפוא כיום מצב מעניין אשר אבות המרקסיזם לא שיערו אותו בחלומותיהם הוורודים, שיטת המטריאליזם חדרה בלא קושי לאהלה של תורה, לחינם סגרו ישיבות והשליכו לומדי תורה למאסר, בארץ הקודש גם בני לוי הצטרפו לעגל הזהב". (כפר חב"ד י"ב תמוז תשמ"ז).

מחריד ומזעזע! "ולמלשינים אל תהי תקוה!"

ועתון באושים זה מופיע בברכתו של הרבי, הוא לא הכלימם הוא לא עצר בעדם, הוא שולח לעורכי העתון בקבוק משקה "שיהיה בהצלחה רבה ומופלגה" (כפר חב"ד ח' תשרי תשמ"ח).

הוא עונה "אמן" אחר קללתם, וגדול העונה יותר מן המקלל. אכן אין להם חלק ונחלה ביהדות החרדית בעולם התורה, הם מחוץ למחננו, וכן גם אנו כל נתערב עם זרים.

★ ★ ★

סוף דבר לעת עתה:

מטרת הקונטרס אינו להחזיר את אנשי חב"ד החדשים למוטב, לפי מיטב הבנתנו עליהם הוא הנאמר "כל באיה לא ישובון", הדברים היכו אצלם כ"כ שורש עד שבטוחים הם כי הם הם "החלק הנבחר בעם ישראל". וכל השאר אינם אלא כאברים מדולדלים.

מטרת הדברים איפוא הם אלינו, אל עם ישראל המאמין בייג עיקרים, אל עם ישראל החי את תורתו והשקפתו ממסורת דור דור. אנא! עימדו על המשמר, שימרו על נפשיכם ועל נפשות בני ביתכם לבל ימשכו, ואל תיתנו להם להתקרב אל מפתן ביתכם. ד"זיכוי" הרבים שלהם אינו אלא באיצטלא, וכל מטרתם האמיתית אינו אלא לצוד אתכם לרבים ולאמונתם המשיחית והזרה לרוח היהדות. הזהירו! והזהירו!

הסכנה בו עומד הציבור החרדי מקבוצה קטנה זו, היא יותר מכפי הנראה ע"פ השטח. כי תנועה זו מהותה ושאפיתה — "יפוצו מעינותיך חוצה", ואם בעבר התקיים היפוצו ע"י חסידות חב"ד שיסודה בהררי קודש שרפי מעלה, הרי עתה שבעוה"ר ירשוה כאלו שחסידות אמיתית מהם והלאה, ולא נשאר להם מכל העבר המפואר אלא ה"יפוצו", הרי זה מתקיים ר"ל להחדרת השקפותיהם ודתייהם הזרות בכרם בית ישראל.

זאת נזכור "ולאום מלאום יאמץ". צריך לשנן ולהכריז ללא הפסק את שליליותה של קבוצה זו. כי נדע נא, אתה ישן לו והוא ער לך. ולטובים שבאנשי חב"ד מהדור הישן, אשר בסייעתא דשמיא לא נסחפו לאמונתם החדשה, אנו קוראים אנא! פרסמו זאת בגלוי. זעקו על הבזיון הנורא אשר עוללו לשם "חסידות חב"ד". נתקו עצמכם מהם כי שאני מינות דמשכי. כפי שעשה זאת בעזות דקדושה הגאון ר' יעקב לנדא זצ"ל רבה של בני ברק כשראה לראשונה בחייו לעת זקנותו, כשהי' סנדק באולם ישיבת תורת אמת בירושלים את מנהגם האוילי של חסידי חב"ד הצעירים לשים את תמונת הרבי מליובביטש תחת הילד כסנדק. פתח הגאון זצ"ל בצעקות נוראות "עבודה זרה", ומקורביו לא יכלו להרגיעו, והי' ממשיך לזעוק למרות חולשתו הגדולה, "לא אשתוק ולא אשא פנים לעבודה זרה" (מפי עד ראיה).

הבה נכריז: * אני מאמין באמונה שלמה שזאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו:

* אני מאמין באמונה שלמה. שהבורא יתברך שמו יודע כל מעשה בני אדם וכל מחשבותם שנאמר היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם: * אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:

יש אתנו עוד חומר רב, רב מאוד אשר ממש לא יאמנו — מושגים חדשים תורות חדשות אך נקוה בעזר ה' שלא נצטרך להוציאו לאור. והי' ינחמנו מעיצבון ידינו, ובמהרה בימינו תוושע ציון ויהודה בביאת גואל צדק אמן ואמן